บทที่ 36

หูเหวินเจ่ากล่าวว่า "เมื่อปีที่แล้วอำเภออู๋เซี่ยนและอู๋เจียงล้วนประสบภัยเพราะน้ำในทะเลสาบไท่หูล้นเอ่อ ตอนแรกทางเมืองซูโจวจะจัดสรรเสบียงหนึ่งพันตั้นให้อำเภออู๋เจียง ส่วนอีกสองพันตั้นเก็บไว้ให้อำเภออู๋เซี่ยน แต่เฉินหลวนบอกให้ข้าเอาเสบียงทั้งสามพันตั้นจัดสรรให้อำเภออู๋เจียง แล้วเขาจะช่วยรองรับผู้ประสบภัยของอำเภออู๋เซี่ยน เช่นนี้ผู้ประสบภัยก็จะไปรวมกันอยู่ที่อำเภออู๋เจียง ทางอู๋เซี่ยนก็ไม่ต้องถึงกับได้รับความกระทบกระเทือนมาก ทั้งเป็นผลดีต่อชื่อเสียงข้าด้วย"

ถังฟั่นเลิกคิ้ว "ท่านเชื่อว่าจู่ๆ เฉินหลวนจะใจดีช่วยท่านคลี่คลายปัญหา?"

หูเหวินเจ่ายิ้มขื่น "ย่อมไม่เชื่อแน่นอน แต่อาของเขาเป็นถึงเสนาบดีกรมอากรนครหนานจิง ข้าคะเนว่าเขาคงแอบยักยอกเสบียงเอาไว้แล้วนำไปขายต่อให้พ่อค้าข้าวในราคาสูง ตักตวงกำไรใส่ตัว กลับคิดไม่ถึงว่าเขาจะจิตใจฟั่นเฟือนถึงเพียงนี้ ไม่เหลือเสบียงให้ผู้ประสบภัยแม้แต่เม็ดเดียว ซ้ำยังรวมหัวกับหยางจี้โยนความผิดมาให้ข้า พี่รุ่นชิง ท่านต้องช่วยฉุดข้าไว้ด้วย อย่าให้พวกมันจูงจมูกได้เชียว"

ถังฟั่นพลันโพล่ง "ไม่ถูกต้องกระมัง"

หูเหวินเจ่าผงะ "ที่ใดไม่ถูกต้อง"

ถังฟั่นเอนหลังพิงพนัก หนึ่งคืนไม่ได้นอน สติเขาไม่แจ่มใสนัก เสียงก็พร่าเล็กน้อย แต่สีหน้ากลับผ่อนคลายยิ่ง

"พี่หู ผู้ผ่าเผยไม่กล่าววาทะอ้อมค้อม ต่อให้เมื่อครู่ท่านร่ำร้องขอความเป็นธรรมจนเสียงแหบเสียงแห้ง แต่ในฐานะเจ้าเมืองซูโจว มีคนเปลี่ยนตัวเลขสามพันตั้นเป็นสามสิบตั้นภายใต้หนังตาท่าน ท่านกลับไม่ระแคะระคายสักนิด ท่านว่าข้าจะเชื่อหรือไม่ อย่าว่าแต่ข้าไม่เชื่อเลย เกรงว่าตัวท่านเองก็คงไม่เชื่อเช่นกัน

เรื่องราวถึงขั้นนี้ เฉินหลวนและหยางจี้ใคร่ผลักท่านออกไปเป็นโล่กำบัง ท่านมีเพียงสองทางให้เลือกเดิน หนึ่งคือร่วมมือกับข้า สองก็คือทำตาใสพูดจาเหลวไหลต่อไป ปล่อยให้สองคนนั้นปัดความรับผิดชอบมาให้ท่านตามสบาย ข้าแค่นิ่งเฉยดูดายก็พอ เพราะสุดท้ายแล้วคนที่มีจุดจบน่าสังเวชที่สุดย่อมไม่ใช่ข้าแน่นอน"

สีหน้าหูเหวินเจ่าไม่ชวนมองอย่างยิ่ง ริมฝีปากอ้าๆ หุบๆ คล้ายใคร่จะกล่าวแย้ง หากอย่างไรก็พูดไม่ออก ได้แต่ทรุดนั่งอย่างห่อเหี่ยว แม้แต่หลังก็งองุ้มกว่าปกติหลายส่วน กลิ่นอายหมดอาลัยตายอยากแผ่ซ่านออกมาทั่วกาย

แต่ถังฟั่นกลับไม่เห็นใจสักนิด นับแต่วันที่อีกฝ่ายนิ่งเงียบไม่ปริปากก็สมควรตระหนักว่าตนเองต้องกลายเป็นเบี้ยที่ถูกผู้อื่นทิ้งขว้างเข้าสักวัน

ตัวอยู่ในแวดวงขุนนาง ท่านมิอาจคำนึงแต่เรื่องลาภยศสรรเสริญ สมควรเตรียมใจต่อการถูกปลดและหัวหลุดจากบ่าเอาไว้ด้วย

ถังฟั่นกล่าว "ข้าเคยบอกแล้ว ท่านจะพูดก็พูด ข้าไม่มีความอดทนมากนัก หากท่านไม่พูด ข้ายังคงมีวิธีอื่นสืบหาความจริงได้อยู่ดี"

จบคำก็ผุดลุกขึ้น ตั้งท่าเดินออกด้านนอก

หูเหวินเจ่ารีบร้องเรียก "ช้าก่อน ข้าพูด ข้าพูดแล้ว"

ถังฟั่นหมุนตัวกลับมาจ้องมองเขา

หูเหวินเจ่ากล่าว "หากข้ายอมเป็นพยานเปิดโปงพวกเขา ท่านมั่นใจว่าจะกระชากพวกเฉินหลวนลงจากม้า รับรองความปลอดภัยให้ข้าได้หรือไม่"

ถังฟั่นไม่ชอบใจกับพฤติกรรมที่ความตายกรายศีรษะยังจะต่อรองราคาของอีกฝ่ายเหลือเกิน แต่เพื่อส่วนรวมเขาจำต้องกล่าวว่า "แน่นอน ท่าน

อาจยังไม่ทราบ ชายหนุ่มที่อยู่ข้างกายข้าคนนั้นก็คือคนที่ไหวเอิน ขันทีข้างพระวรกายส่งมาช่วยข้าอีกแรง"

หูเหวินเจ่าตกใจเล็กน้อย "ก็หมายความว่าฝ่าบาททรงทราบเรื่องนี้แล้ว?"

ใต้เท้าถังโกหกหน้าตาย "มิผิด ข้าได้ถวายฎีกาเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่เห็นกฎหมายอยู่ในสายตาและหลอกลวงเบื้องสูงของพวกเฉินหลวนขึ้นไปแล้ว เวลานี้ขาดแค่รวบรวมหลักฐานให้ได้มากกว่านี้ หากท่านละทิ้งทางมืดหันหาทางสว่าง วันหน้าข้าย่อมจะช่วยขอความเมตตาแทนท่าน ขอให้ราชสำนักลงโทษสถานเบา แม้ไม่แน่ว่าจะรักษาตำแหน่งเจ้าเมืองซูโจวให้ท่านได้ แต่อย่างน้อยสามารถรักษาชีวิตคนในครอบครัวท่าน หรือถ้าโชคดีอาจยังสามารถรับราชการต่อไป นี่ก็ใช่ว่าจะเป็นไปไม่ได้"

หูเหวินเจ่าสองตาเป็นประกาย คำพูดของถังฟั่นกระทบถูกส่วนลึกในใจเขาอย่างแรง

"อันที่จริงเรื่องนี้..." เขากลืนน้ำลาย ก่อนกล่าวต่ออย่างยากเย็น "มีความนัยแอบแฝง"

ถังฟั่นเลิกคิ้ว "กล่าวให้ชัดเจนหน่อย"

หูเหวินเจ่าจึงว่า "เมืองซูโจวจัดสรรเสบียงให้กับอำเภออู๋เจียงสามพันตั้นจริง แต่เฉินหลวนแอบแก้ตัวเลขเป็นสามสิบตั้น เรื่องนี้ข้าเองก็ทราบ ตอนนั้นเฉินหลวนใช้ตำแหน่งของอาเขามากดดัน ตะล่อมแกมบังคับข้า บอกว่าหากข้าปิดปากเงียบเอาไว้ ทำเป็นไม่รู้เรื่อง เขาจะแบ่งกำไรที่ได้จากเสบียงสามพันตั้นนี้ให้ข้าสามส่วน หากข้าไม่ยอมปฏิบัติตาม หยางจี้ก็จะฟ้องร้องข้าข้อหาบรรเทาทุกข์ล่าช้า ข้าไม่มีทางเลือก ได้แต่ยอมตกอยู่ใต้อำนาจโดยมิชอบของพวกเขา

แต่ยังไม่จบเท่านี้ พวกเราต่างทราบ ปีนี้ราชสำนักต้องส่งผู้แทนลงมาตรวจสอบพื้นที่ประสบภัยอีกแน่นอน ถึงตอนนั้นหยางจี้ไม่แน่จะต้านไหว ดังนั้นพวกเขาสองคนจึงรวมหัวกันเล่นละครฉากหนึ่ง ภายนอกแสร้งทำเป็นกล่าวโทษกัน แต่ความจริงมีจุดประสงค์สามประการ หนึ่งคือปัดความรับผิดชอบ สองคือแสดงจุดยืนของตนเองต่อราชสำนักโดยสร้างสถานการณ์ว่าพวกเขา

มิได้สมรู้ร่วมคิดกัน สามคือรำพันความดีรำพึงความทุกข์ต่อราชสำนัก ถึงเวลานั้นขอเพียงตบตาผู้แทนราชสำนักได้ งานใหญ่ก็จะสำเร็จด้วยดี"

ถังฟั่นถาม "หมายความว่าตอนที่ราชสำนักให้ท่านเขียนฎีกาส่งขึ้นไป ท่านก็ทราบความนัยเหล่านี้อยู่แล้ว?"

หูเหวินเจ่าผงกศีรษะ "มิผิด เฉินหลวนบอกข้าว่าขอเพียงสงบปากสงบคำ บอกว่าไม่ทราบเรื่องก็พอ รอจนราชสำนักส่งผู้แทนลงมา เขาจะหาทางรับมือเอง ไม่ต้องให้ข้าวุ่นวายใจ"

ถังฟั่นหัวเราะเฮอะๆ "สุดท้ายเมื่อข้ามาถึง พวกเขากลับโยนความผิดทั้งหมดมาให้ท่าน"

หูเหวินเจ่ากัดฟันกรอด "หากข้ารู้แต่แรกว่าพวกเขาจะทำเช่นนี้ มีหรือจะแสร้งเป็นใบ้"

ถังฟั่นถาม "แล้วที่ท่านบอกว่าในคลังเสบียงมีห้าพันตั้นนั่นเป็นเรื่องใดกัน"

หูเหวินเจ่ากล่าวเสียงเจ็บแค้น "ตอนนั้นหลังแบ่งให้เฉินหลวนสามพันตั้น ในคลังเก็บยังเหลือสองพันตั้นจริงๆ จุดนี้ข้าสาบานได้ว่ามิได้กล่าวเท็จ แต่ท่านก็เห็นแล้ว เมื่อครู่ในคลังเก็บไม่มีข้าวเหลือสักเม็ด ความเป็นไปได้หนึ่งเดียวก็คือขณะที่เฉินหลวนมาเอาสามพันตั้นจากข้า ความจริงได้ขนย้ายทั้งห้าพันตั้นไปจนเกลี้ยง ตอนนั้นเป็นเพราะไม่อยากมากความข้าจึงลืมตาข้างหลับตาข้าง มิได้รุดมาตรวจนับด้วยตนเอง ผลสุดท้ายก็โดนคดโกงจนได้! พวกนั้นถึงกับแก้ตัวเลขในสมุดบัญชี ทุกวันนี้ปราศจากหลักฐาน ข้า...ข้า..."

ถังฟั่นกล่าว "พวกเขาเอาเสบียงหลวงขายให้พ่อค้าข้าว?"

"มิผิด เพราะปีที่แล้วเกิดภัยอดอยาก ราคาข้าวพุ่งสูง พวกเขาขายเสบียงหลวงออกไปในราคาสูง ตักตวงกำไรมหาศาล เพียงนำส่วนหนึ่งซึ่งน้อยมากออกไปช่วยเหลือผู้ประสบภัย"

ถังฟั่นซ่อนความเย็นชาที่ยากสังเกตภายใต้สีหน้าอ่อนเพลีย "ส่วนท่านรู้อยู่แก่ใจยังนิ่งเฉยไม่ไยดี ปล่อยให้ผู้ประสบภัยหิวตายป่วยตายต่อหน้าต่อตา"

หูเหวินเจ่าตลบตะแลง "เฉินหลวนบอกข้าว่าเขาจะจัดการเรื่องผู้ประสบภัยให้เรียบร้อย ให้ข้าอพยพผู้ประสบภัยของอำเภออู๋เซี่ยนไปที่นอกประตูเมืองของ

อำเภอคู่เจียง ข้าไม่รู้สักนิดว่าเขาจะทำกับผู้ประสบภัยเยี่ยงนั้น"

ถังฟั่นไม่คิดจะเสียเวลากับเขาด้วยปัญหานี้อีก "ทั้งหมดที่ท่านกล่าวมานี้ล้วนเป็นเฉินหลวนบงการ แล้วมีหลักฐานหรือไม่"

หากปราศจากหลักฐาน สุดท้ายอุจจาระทั้งถังก็คงคว่ำบนศีรษะหูเหวินเจ่าแน่นอน

เพื่อมิให้ตกเป็นแพะรับบาปและลดทอนความผิด หูเหวินเจ่ามิอาจไม่ใช้ความคิดอย่างหนัก

"หลังเฉินหลวนได้รับกำไรจากการขายเสบียงในราคาสูง ส่วนที่แบ่งให้ข้าล้วนจ่ายเป็นตั๋วเงินของร้านเม่าชาง ทั้งหมดรวมได้ประมาณสองพันตำลึง นี่ใช้เป็นหลักฐานได้หรือไม่"

ถังฟั่นสั่นหน้า "ตั๋วเงินมันพูดไม่ได้ ผู้ใดจะทราบว่าท่านเอามาจากที่ใด อย่างมากก็เป็นได้แค่หลักฐานโดยอ้อม ท่านลองคิดใหม่"

หูเหวินเจ่ากลุ้มจัดจนสุดรำพัน ได้แต่เริ่มเค้นสมองอีกครั้ง

สวรรค์ไม่แล้งน้ำใจต่อผู้มานะ ยังคงบันดาลให้เขาคิดออกประการหนึ่งจนได้ "ทางเฉินหลวนต้องมีสมุดบัญชีรับจ่ายเสบียงที่บันทึกจำนวนอย่างถูกต้องเก็บไว้แน่นอน เพียงแต่ไม่ทราบเขาซ่อนไว้ที่ใด หากเอาสมุดบัญชีเล่มนั้นมาได้ก็จะมีหลักฐานแล้ว"

ถังฟั่นผงกศีรษะ "สมุดบัญชีรับจ่ายเสบียงย่อมเป็นหลักฐานที่มีน้ำหนักที่สุด แต่ปัญหาคือสมุดบัญชีของฝ่ายท่านถูกรองผู้พิพากษาเลี่ยวแก้ไขตัวเลขไปแล้ว ของที่สำคัญเช่นนี้เกรงว่ามีเพียงตัวเฉินหลวนเท่านั้นจึงทราบที่ซ่อน แล้วจะเสาะหาอย่างไร"

หูเหวินเจ่าชักฉุน "นี่ก็ไม่ได้ นั่นก็ไม่ได้ ท่านจะให้ข้าทำอย่างไร"

ถังฟั่นหัวเราะ กล่าวอย่างไม่อนาทร "ข้าจะไปรู้หรือ ตอนนี้เป็นท่านที่มีความยุ่งยากมิใช่ข้า หากท่านอยากช่วยเหลือตนเองก็ต้องคิดหาวิธีให้ได้ แต่ข้ามีคำพูดหนึ่งใคร่เตือนท่าน"

หูเหวินเจ่าข่มโทสะ "เชิญกล่าว"

"ในเมื่อพวกเฉินหลวนเตะท่านออกมาแล้วย่อมจะไม่เก็บกลับไปอีกแน่

หากท่านยังสามจิตสองใจ ใคร่จะเหยียบเรือสองลำ ทางนี้ร่วมมือกับข้า ทางนั้นกลับยังไปจริงใจต่อเฉินหลวน ถึงเวลาหากวอดวายไร้ที่กลบฝังก็อย่าหาว่าข้าไม่เตือนแล้วกัน"

ถูกแทงใจดำ หูเหวินเจ่าร้อนผ่าวไปทั้งหน้า ฝืนยิ้มกล่าวว่า "พี่รุ่นชิงออกจะดูแคลนข้าเกินไปแล้ว ข้ามิใช่คนเช่นนั้น"

ว่ากันตามจริงเขายังคงมิได้ตัดสินใจสะบั้นความสัมพันธ์กับเฉินหลวน และไม่เชื่อว่าถังฟั่นจะโค่นพวกเฉินหลวนได้

โบราณว่ามังกรแกร่งยากข่มอสรพิษเจ้าถิ่น ประสาอันใดกับเฉินหลวนซึ่งมิใช่อสรพิษเจ้าถิ่น แต่เป็นมังกรเจ้าถิ่นต่างหาก

ถังฟั่นผุดลุกขึ้น "ไม่ใช่เช่นนั้นก็ดี ชีวิตเป็นของท่าน ตัวท่านไม่ทะนุถนอม ผู้อื่นก็หมดปัญญา"

หูเหวินเจ่าเริ่มกลัวขึ้นมาในที่สุด "พี่รุ่นชิงช้าก่อน"

ถังฟั่นหยุดฝีเท้า

หูเหวินเจ่าเอ่ยเสียงสลด "ท่านกล่าวถูกต้อง ธนูหลุดจากแล่งยากหวนคืน* เวลานี้ข้าสารภาพทุกอย่างกับท่าน ชั่วดีก็นับเป็นพยานคนหนึ่ง ทางเฉินหลวนต้องไม่ปล่อยข้าไว้แน่ อาจจ้องปองร้ายข้าทุกเมื่อ ท่านสามารถหามือดีสักคนมาคุ้มครองข้าได้หรือไม่"

ถังฟั่นย้อนถามเยาะๆ "อย่างไร ตัดสินใจร่วมมือกับข้าแล้วรึ ไม่กลัวข้าสู้เฉินหลวนไม่ได้แล้ว?"

หูเหวินเจ่ายิ้มเจื่อน "พวกเขาหักหลังข้าถึงเพียงนี้ หากข้ายังมีความหวังอันใดกับพวกเขาก็โง่งมจนหมดทางเยียวยาแล้ว"

ถังฟั่นเห็นอีกฝ่ายพูดด้วยใจจริงจึงพยักหน้า "ได้ เดี๋ยวข้ากลับไปจะส่งคนมาให้"

หูเหวินเจ่ากลัวจัดจนดึงเสื้อเขาไว้ไม่ปล่อย "พอท่านออกไป เกิดพวกนั้นวิ่งมาจะฆ่าข้าปิดปากแล้วจะทำเช่นไร"

ถังฟั่นไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องไห้ดี ตอนนี้ค่อยรู้จักหวาดกลัว ไม่รู้ตอนแรก

---

* ธนูหลุดจากแล่งยากหวนคืน เป็นสำนวน หมายถึงเมื่อทำสิ่งใดแล้วต้องทำให้ถึงที่สุด ไม่อาจย้อนกลับได้

มัวไปทำอะไรอยู่!

"ท่านไม่ให้ข้าไป ข้าจะหาคนมาคุ้มครองท่านได้อย่างไร อีกอย่างต่อให้เฉินหลวนมีการตอบสนองว่องไวเพียงไร แต่ตัวเขาไม่ได้อยู่ในอู๋เจียง เป็นไปไม่ได้ที่จะรู้ข่าวในทันที"

หูเหวินเจ่ายังคงไม่ยอมให้เขาไปอยู่ดี "เช่นนั้นข้าขอออกไปพร้อมท่าน ท่านไปที่ใดข้าไปด้วย"

ถังฟั่นเอ็ดว่า "นั่นยิ่งเป็นการแหวกหญ้าให้งูตื่น ข้าคือคนที่ไม่อยากให้ท่านตายมากที่สุด ท่านวางใจเถอะ คำพูดของข้าถังรุ่นชิงยังไม่เคยไม่รักษามาก่อน! ชั่วดีท่านก็เป็นถึงเจ้าเมืองขั้นสี่ กลับทำท่าเป็นสตรีเยี่ยงนี้ เสียเกียรติสิ้นดี"

หูเหวินเจ่าถูกขุนนางที่อ่อนวัยกว่าและขั้นยศต่ำกว่าตนเองสั่งสอนจนหน้าเทาหน้าดำแต่กลับมิกล้าโต้เถียง จำต้องปล่อยมือจากเสื้อเขาแต่โดยดี

ท่าทางเหมือนสะใภ้สาวที่น้อยเนื้อต่ำใจของเขาในยามนี้ต่างจากอดีตราวฟ้ากับเหว

ถังฟั่นอ่อนใจ ได้แต่เอ่ยปลอบหลายคำ จากนั้นค่อยพาลู่หลิงซีจากมา

ลู่หลิงซียืนอยู่นอกประตูได้ยินบ้างเล็กน้อยจึงถาม "พี่ถัง เมื่อครู่ท่านไฉนไม่ให้ข้าอยู่คุ้มครองเขา มีข้าอยู่ รับรองไม่มีใครกล้าทำอะไรเขาแน่"

ถังฟั่นส่ายหน้า "ข้ามีงานสำคัญกว่านั้นให้เจ้าไปทำ เรื่องที่หูเหวินเจ่ารู้มีไม่มาก เฉินหลวนจะฆ่าปิดปากหรือไม่ความจริงไม่ต่างกันนัก ดังนั้นเขาไม่น่าจะเกิดเหตุร้ายอันใด แต่เพื่อความสบายใจของเขาเดี๋ยวข้าจะหาคนอื่นมาอารักขาเขาเอง ส่วนเจ้านั้นช่างเถอะ ฆ่าไก่ไยต้องใช้มีดฆ่าโค"

ลู่หลิงซีหวานชื่นในใจไปกับคำพูดหลังนี้ บนหน้าอดผุดยิ้มมิได้

กลับเห็นเบื้องหน้ามีเสียงเอะอะ กลางวันแสกๆ ถึงกับมีนักเลงหลายคนเกี้ยวพาสตรีกลางถนน

ลู่หลิงซีพินิจละเอียด พลันร้องเอ๊ะ "นั่นมิใช่สตรีที่ตกน้ำตอนอยู่นอกเมืองหยางโจวหรอกหรือ"

วันนั้นเป็นช่วงค่ำมองเห็นไม่ถนัด ยามนี้เพ่งมองกลางแดด รูปโฉมของแม่นางผู้นั้นยิ่งเด่นชัดสะดุดตา แทบจะสะคราญล่มเมืองก็ว่าได้ บวกกับ

ข้างกายนางเพียงมีสาวใช้คนหนึ่ง ทั้งไม่ปิดคลุมใบหน้า จึงเป็นที่ดึงดูดของพวกนักเลงอันธพาล

ลู่หลิงซีมีหน้าที่อารักขาถังฟั่น เดิมก็ไม่อยากแส่เรื่องชาวบ้าน ยามนี้เห็นมีคนเข้าไปผดุงความยุติธรรมแล้วจึงใคร่พาถังฟั่นอ้อมไปอีกทาง

มิคาด ถังฟั่นกลับโพล่ง "ไปช่วยนางเถอะ"

ลู่หลิงซีผงะ "หา?"

"พบเห็นผู้ถูกรังแกพึงชักดาบผดุงธรรม จิตวิญญาณผู้กล้าของเจ้าหายไปอยู่ที่ใดหมดแล้วเล่า"

"แต่มีคนเข้าไปช่วยแล้วนี่นา นักเลงหลายคนนั้นก็ฝีมือธรรมดา อีกอย่างเดี๋ยวคนของทางการก็มาแล้ว"

ถังฟั่นกล่าว "ชื่อเสียงของสตรีสำคัญยิ่ง หากได้รับความช่วยเหลือล่าช้าอาจเสื่อมเสียได้ หนำซ้ำพวกเราเคยช่วยนางมาแล้วครั้งหนึ่ง พานพบก็คือมีวาสนา เจ้าไปช่วยนางสักคราเถอะ"

ลู่หลิงซีไม่สบอารมณ์นัก หากก็หมดปัญญาโต้แย้ง ได้แต่ขึ้นหน้าไปจัดการนักเลงหลายคนนั้น

เห็นชัดว่าแม่นางคนงามก็จำเขากับถังฟั่นได้ ไม่เพียงพร่ำขอบคุณต่อลู่หลิงซี ยังเดินมาขอบคุณถังฟั่นอีกด้วย

"ขอบคุณผู้มีพระคุณทั้งสองที่ยื่นมือ ก่อนหน้านี้ผู้มีพระคุณไม่ยอมให้ข้าน้อยขึ้นเรือเพื่อขอบคุณ คิดไม่ถึงวันนี้จะได้พบเจออีก พระคุณสองครา ไม่ทราบควรตอบแทนเช่นไรจริงๆ" แม่นางน้อยค้อมเอวขอบคุณอย่างชดช้อย

ถังฟั่นกล่าว "เจ้าออกจากบ้านไฉนไม่พาคนมาให้มากหน่อย ใช่ว่าจะโชคดีเช่นนี้ทุกคราไป"

แม่นางน้อยปั้นหน้าเศร้า "บุพการีของข้าน้อยล้วนล่วงลับ เดิมตั้งใจมาพึ่งพิงญาติในซูโจว คิดไม่ถึงปีที่แล้วเกิดภัยอดอยาก บ้านของญาติสนิทแตกฉานซ่านเซ็น แม้แต่คนก็หาไม่พบแล้ว ข้าน้อยจำต้องมองหาสถานที่พักอาศัยชั่วคราวก่อน แต่เพราะฐานะไม่สู้ดี มิอาจเลี้ยงดูบ่าวไพร่มากมาย จึงต้องเลิกจ้างไปหลายคน ทุกวันนี้ก็เหลือเพียงสาวใช้คนนี้เท่านั้น"

ถังฟั่นเห็นใจเหลือเกิน "เรือนรั่วยังเจอคืนฝนกระหน่ำ* เจ้าตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ชวนให้ผู้คนสะท้อนใจจริงๆ"

แม่นางน้อยน้ำตาคลอหน่วย ข่มแล้วข่มอีกยังคงร่วงริน จึงเมินหน้าคล้ายไม่อยากให้ถังฟั่นเห็นความน่าสมเพชของตน

แต่นางหาทราบไม่ กิริยาร้าวรอนเช่นนี้กลับชวนให้ผู้คนเวทนา ยิ่งกระตุ้นความรู้สึกอยากปกป้องของบุรุษเพศ

ต่อให้ถังฟั่นสุภาพอ่อนโยนปานใด จะอย่างไรก็เป็นบุรุษเพศคนหนึ่ง

"ไม่ทราบชื่อแซ่ของแม่นางคือ?" ถังฟั่นถาม

แม่นางน้อยยอบกายคราหนึ่ง "ข้าน้อยแซ่เซียว ชื่อคำเดียวว่าอู่"

งามแฉล้มแช่มช้อยสมชื่อจริงๆ สตรีที่อ่อนหวานบอบบางปานนี้เดิมสมควรถูกเก็บซ่อนในเรือนทองด้วยความห่วงหวง ไม่สมควรออกมาต้องแดดต้องลม

ถังฟั่นกล่าว "แม่นางเซียวหาที่พักได้แล้วหรือไม่"

เซียวอู่ขบริมฝีปากล่าง สั่นหน้า "ค่าเช่าบ้านในเมืองนี้ราคาสูงเหลือเกิน ข้าน้อยจึง...จึง..."

สุ้มเสียงนางยิ่งมายิ่งค่อย สุดท้ายก็เงียบหาย

ถังฟั่นก็ไม่คิดไปสะกิดความลำบากใจของผู้อื่น กลับกล่าวอย่างเอาใจใส่ "หากแม่นางเซียวไม่รังเกียจ สามารถอาศัยในบ้านพักรับรองขุนนางไปก่อนชั่วคราว จากนั้นค่อยๆ มองหาลู่ทางอีกที"

เซียวอู่เงยหน้าจ้องมองถังฟั่น ในดวงตาปรากฏแววตื้นตันระคนสับสน เห็นชัดว่ากำลังต่อสู้กับทิฐิในใจ ไม่ปรารถนารับความช่วยเหลือจากผู้อื่นโดยไม่จำเป็น แต่สภาพในตอนนี้กลับน่าอนาถนัก ดังนั้นจึงอดจะอึดอัดใจมิได้

ถังฟั่นก็มิได้เร่งเร้า เขาซึ่งเดิมทีกำลังรีบกลับบ้านพักรับรอง ตอนนี้กลับยืนรอคำตอบของอีกฝ่ายอย่างใจเย็น

ลู่หลิงซือดเตือนมิได้ "พี่ถัง ให้นางพักในบ้านพักรับรองเกรงว่าคงไม่สะดวกกระมัง"

---

* เรือนรั่วยังเจอคืนฝนกระหน่ำ หมายถึงเกิดเรื่องเดือดร้อนขึ้นมาในเวลาเดียวกัน

สุ้มเสียงไม่ดังไม่ค่อย พอดีให้เซียวอู่ได้ยิน

ฝ่ายหลังกระดากอายจนหน้าแดง พลันปาดชายกระโปรงยอบกายคำนับแล้วหมุนตัวผละไปทันที

ด้วยความร้อนใจถังฟั่นถึงกับยื่นมือไปคว้าชายเสื้อนาง "ช้าก่อน แม่นางเซียว น้องชายข้าคนนี้อายุยังน้อย พูดจาไม่ตริตรอง ความจริงเขามิใช่รังเกียจเจ้า แต่เพราะในบ้านพักรับรองยังมีผู้อื่นพำนักอยู่ ก็คืออีกสองคนที่อยู่บนเรือด้วยกันกับข้าในวันนั้น เจ้าก็เคยเห็น น้องชายข้าจึงเอ่ยวาจาล่วงเกินเจ้า หากก็มิได้มีเจตนาร้าย เจ้าอย่าได้คิดมาก"

เซียวอู่ก้มหน้าทำท่าจะรั้งชายเสื้อตนเองกลับมา จนใจที่ถังฟั่นกำแน่น สีหน้านางจึงเริ่มแดงระเรื่อ ทว่ามิใช่หน้าแดงเพราะความอึดอัดใจเช่นก่อนหน้านี้

"ข้า...ข้ามิได้คิดมาก เพียงไม่อยากเพิ่มความยุ่งยากแก่พวกท่าน..."

ถังฟั่นยิ้มกว้าง "ไม่ยุ่งยาก ไม่ยุ่งยากสักนิด ในเมื่อพานพบสองครา แสดงว่ามีวาสนาต่อกัน สำหรับเจ้าคือความเกื้อกูลใหญ่หลวง สำหรับข้ากลับเป็นแค่เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น ขอเจ้าอย่าได้ปฏิเสธเลย"

เรื่องเล็กน้อยอันใดกัน หลงเสน่ห์ความงามก็บอกมาเถอะ! ลู่หลิงซีบ่นพึมพำในใจ เซียวอู่งามล้ำปานใด เวลานี้ในใจเขาก็เป็นได้แค่พาหะนำภัย

แต่ถังฟั่นยืนกรานจะเหนี่ยวรั้ง เขาก็ไม่อาจปริปากห้ามปราม มิฉะนั้นจะกลายเป็นฉีกหน้าถังฟั่น

เซียวอู่เห็นถังฟั่นคะยั้นคะยอ บวกกับตนเองจนตรอกจริงๆ จึงยอมรับข้อเสนอของถังฟั่นในที่สุด "เช่นนั้นข้าน้อยก็ขอรบกวนใต้เท้าสักหลายวันแล้ว พระคุณครั้งนี้ข้าน้อยซาบซึ้งตื้นตันยิ่ง ไม่ทราบจะกล่าวเช่นไรแล้ว"

ถังฟั่นแย้มยิ้ม "ไม่ว่าเช่นไรก็ล้วนไม่ต้องกล่าวแล้ว"

บทแทรกเล็กๆ ทำให้เกิดความล่าช้านิดหน่อย กว่าพวกถังฟั่นจะกลับถึงบ้านพักรับรองกลางเมืองก็เป็นเวลาเกือบเที่ยงวันแล้ว

เฉียนซันเอ๋อร์กำลังยืนชะเง้อรออยู่หน้าประตูใหญ่ สีหน้ากรุ่นโกรธเจือรอยกังวล ครั้นเห็นถังฟั่นกลับมาก็รีบขึ้นหน้ามาฟ้อง "ใต้เท้า ในที่สุด

ท่านก็กลับมาเสียที เจิงเผยกับอู๋จงเจ้าลูกเต่าสองตัวนั้น..."

ถังฟั่นโบกมือ ห้ามมิให้เขาพูดต่อ

เฉียนซันเอ๋อร์ก็หัวไว พลันรู้สึกได้ถึงความผิดปกติจึงหุบปากทันใด

ถังฟั่นบอกกับลู่หลิงซี "อี้ซิง เจ้าพาแม่นางเซียวไปที่ห้องพักก่อน"

เซียวอู่กลับมิได้ซักไซ้ เพียงพร่ำขอบคุณถังฟั่นแล้วผละไปพร้อมกับลู่หลิงซี แม้จะเป็นเช่นนั้น ตลอดทางที่เดินมาความงามอันชวนตะลึงของนางก็ดึงดูดสายตาผู้คนไม่น้อย แม้แต่เฉียนซันเอ๋อร์ยังเคลิบเคลิ้มอยู่นานกว่าจะคืนสติ มองส่งเงาหลังของเซียวอู่ เอ่ยเสียงติดอ่าง "ตะ...ใต้เท้า แม่นางท่านนี้รู้จักกับท่านหรือ"

คืนที่ถังฟั่นช่วยนาง เฉียนซันเอ๋อร์พอดีเข้าเมืองซื้อของ มิได้อยู่ในเหตุการณ์ นี่จึงเป็นครั้งแรกที่ได้เห็นตัวจริง ย่อมตกตะลึงตาค้างเป็นธรรมดา

สายตาเร่าร้อนหลายคู่จับจ้องเรือนร่างของเซียวอู่ไปตลอดการย่างเท้าของนาง ทว่าบ้านพักรับรองอย่างไรก็คือบ้านพักรับรอง ถึงสตรีนางนี้งามล้ำล่มเมือง ความปลอดภัยยังคงได้รับการรับรอง ทว่าหากพวกถังฟั่นกลับเมืองหลวง สตรีที่อ่อนแอนางหนึ่งเยี่ยงเซียวอู่นี้ย่อมเป็นที่จับจ้องตาเป็นมันของผู้คนไม่น้อยอยู่ดี ดังนั้นความงามมักนำภัยมากกว่านำสุข

ถังฟั่นจับศีรษะเฉียนซันเอ๋อร์หันกลับมา "ตามข้ากลับห้อง"

เฉียนซันเอ๋อร์เพิ่งตื่นจากฝัน ทางถังฟั่นก็เดินถึงเรือนเล็กของตนเองแล้ว ฝีเท้าเร่งร้อนจนผู้อื่นไล่ไม่ทัน ไม่คล้ายคนที่วิ่งวุ่นอยู่หนึ่งวันหนึ่งคืนสักนิด

กลับถึงในห้อง ถังฟั่นไม่ทันล้างหน้าล้างตาก็โพล่งถาม "เกิดเรื่องอะไรขึ้น"

เฉียนซันเอ๋อร์รายงานเสียงขุ่น "ช่วงที่ท่านออกไป สมาคมพ่อค้าซูโจวให้คนส่งของขวัญมา ข้ายืนกรานไม่รับท่าเดียว แต่เจิงเผยกับอู๋จงเจ้าลูกเต่าสองตัวนั้นกลับรับไว้ในนามของท่าน ข้าจึงยืนเฝ้าหน้าเรือนไม่ให้พวกมันยกของเข้ามา พวกมันก็เลยวางไว้นอกเรือนแล้วผละไป ข้านับว่ามองออกแล้ว นี่เป็นการสาดโคลนให้ท่านชัดๆ"

ฟังเขาเล่าจบถังฟั่นกลับมิได้โมโห เพียงทำหน้าครุ่นคิดอย่างหนัก

"ใต้เท้า?" เฉียนซันเอ๋อร์กระวนกระวาย

"ตอนนี้ของอยู่ที่ใด" ถังฟั่นถาม

"อยู่นอกเรือนนี่เองขอรับ เป็นหีบเล็กๆ แต่หนักอึ้งเลย" เฉียนซันเอ๋อร์รีบบอก

"ไปยกเข้ามา" ถังฟั่นสั่ง

"หา?"

"มัวยืนเซ่ออะไร ยังไม่ไป!" ถังฟั่นเอ็ด

เฉียนซันเอ๋อร์รุ่มร้อนแล้ว หวั่นว่าอีกฝ่ายเลอะเลือนชั่วขณะอาจตกหลุมพรางผู้อื่นได้ "ถ้ายกเข้ามา พวกมันจะกล่าวหาว่าท่านรับสินบนนะขอรับ"

ถังฟั่นหัวเราะ "หรือเจ้าวางไว้ข้างนอกนั่นก็แปลว่าข้าไม่ได้รับสินบนแล้ว? ไปยกเข้ามาเถอะ เจ้าคนเดียวคงยกไหวกระมัง"

"ยกน่ะยกไหว..."

"เช่นนั้นก็ไปสิ"

เฉียนซันเอ๋อร์จนใจ ได้แต่วิ่งออกไปย้ายหีบเข้ามา

"ด้านบนมีกุญแจ แต่ลูกกุญแจถูกทับอยู่ใต้หีบ ข้าเอาเข้ามาด้วยแล้ว ท่านดู..."

"เปิด" ถังฟั่นสั่ง

พริบตาที่หีบนั้นเปิดออกก็สาดแสงวูบวาบจนลูกตาของเฉียนซันเอ๋อร์เกือบบอด

เขาสูดหายใจลึก "นี่...นี่..."

ในนั้นอัดแน่นด้วยทองหยวนเป่าเต็มหีบ ตรงช่องว่างยังถมด้วยมุกขนาดเท่าหัวแม่มือ

ทองหยวนเป่านั่นแล้วไปเถอะ แม้แต่ไข่มุกยังเป็นขนาดเดียวกันกลมเกลี้ยงแวววาว ดูแล้วน่ารักน่าเอ็นดู เฉียนซันเอ๋อร์เคยบุกเหนือล่องใต้ทั้งเคยไปสุสานกษัตริย์ราชวงศ์ซ่ง ไหนเลยมองไม่ออกถึงมูลค่าของสิ่งเหล่านี้

แต่เขากลับไม่ดีใจสักนิด เพราะของขวัญที่ส่งมาสูงค่าเท่าใด ความยุ่งยากของถังฟั่นก็มากขึ้นเท่านั้น

"ใต้เท้า" เฉียนซันเอ๋อร์ร้อนรุ่ม "ตอนนี้พวกเราทำอย่างไรดี หรือท่านจะรับไว้จริงๆ"

"รับ! ไฉนจะไม่รับ!" ถังฟั่นยิ้มกล่าว "อยากนิทราก็มีหมอนส่งมาจริงๆ ทรัพย์สมบัติจำนวนมหาศาลปานนี้ หากรับไว้ ครึ่งชีวิตที่เหลือก็ไม่ต้องอนาทรแล้ว!"

เฉียนซันเอ๋อร์ร้อนใจจนเกาหูเกาหัวอยู่ด้านข้าง

ขุนนางต้าหมิงรับสินน้ำใจจากพ่อค้ามิใช่เรื่องไม่ปกติ ตรงกันข้ามนี่กลับเป็นเรื่องปกติอย่างยิ่ง

ถึงขั้นที่ว่าเบื้องหลังพ่อค้าวาณิชจำนวนมากล้วนมีขุนนางราชสำนักเปล่งเสียงสนับสนุนพวกเขา นี่ถึงกับกลายเป็นเรื่องที่รู้กันทั่วโดยไม่ต้องประกาศด้วยซ้ำ

แต่เรื่องนี้เกิดขึ้นกับตัวถังฟั่น มองอย่างไรก็ชวนให้ผู้คนรู้สึกแปลกพิลึก

ขณะถังฟั่นมองดูทองหยวนเป่าเหล่านั้นด้วยรอยยิ้มที่เผยออกมาช้าๆ เฉียนซันเอ๋อร์ก็หมดความอดทนในที่สุด "ใต้เท้า..."

ถังฟั่นตัดบทเขา "สิ่งที่ข้าจะพูดต่อจากนี้เจ้าตั้งใจฟังให้ดี"

เฉียนซันเอ๋อร์ผงะวูบ ลืมเรื่องเมื่อครู่สนิท ก่อนยืดหลังตรงแน่วโดยสัญชาตญาณ "ใต้เท้าเชิญสั่ง"

ถังฟั่นล้วงแผ่นป้ายและตั๋วเงินปึกหนึ่งจากอกเสื้อออกมาวางบนโต๊ะ "สิ่งของหีบนี้ รวมทั้งตั๋วเงินเหล่านี้ เจ้าล้วนนำไป"

เฉียนซันเอ๋อร์ตกใจ "นำไปที่ใด"

ถังฟั่นกล่าว "นำป้ายนี้ไปหานายกองพันเซวียที่หน่วยทหารซูโจว ให้เขาอย่าได้รอช้า รีบนำสิ่งของเหล่านี้ส่งถึงเมืองหลวง มอบแก่วังจื๋อ"

"ใต้เท้า นายกองพันเซวียคนนั้นไว้ใจได้หรือ"

ถังฟั่นพยักหน้า "ได้ เขาเป็นคนของก่วงชวน ข้าจะให้อี้ชิงเข้าเมืองหลวงพร้อมเขา อาศัยความสัมพันธ์ของอี้ชิงกับไหวเอินก็สามารถเพิ่มช่องทางได้อีกสายหนึ่ง"

เฉียนซันเอ๋อร์ถามอีก "ข้าจะไปเดี๋ยวนี้ ใต้เท้ายังมีคำสั่งใดฝากไปหรือไม่"

ถังฟั่นนิ่งคิด "เจ้ารอเดี๋ยว"

ในห้องมีเครื่องเขียนเตรียมไว้พร้อม แม้แต่หมึกดำก็ไม่ต้องฝน เขานั่งลงคลี่กระดาษสำหรับเขียนฎีกาโดยเฉพาะ ใช้ความคิดชั่วขณะก่อนตวัดพู่กันขีดเขียนฎีกาฉบับหนึ่ง

เฉียนซันเอ๋อร์มองดูจนอ้าปากกว้าง เขารู้จักตัวหนังสือไม่มาก ทว่านับแต่ไปช่วยถังอวี๋ดูแลร้านก็เรียนรู้ได้ไม่น้อย แต่จะให้เหมือนถังฟั่นที่จับพู่กันก็เขียนอักษรออกมาอย่างคล่องแคล่วนั้นคงเป็นไปไม่ได้

นี่ทำให้เขายิ่งเทิดทูนถังฟั่นเพิ่มขึ้นอีกชั้นหนึ่ง แต่เฉียนซันเอ๋อร์หารู้ไม่ว่าเหล่านี้ล้วนเป็นทักษะพื้นฐานของการเป็นขุนนางต้าหมิง แม้คนโดยมากล้วนมีที่ปรึกษาคอยเขียนให้ หากก็มิได้หมายความว่าพวกเขาเองนั้นเขียนไม่เป็น

ไม่นานฎีกาก็เรียบร้อย ถังฟั่นรอจนหมึกแห้งค่อยม้วนเก็บแล้วส่งให้เฉียนซันเอ๋อร์

"เอาฎีกากับตั๋วเงินใส่ไว้ในหีบ ทั้งหมดนี้ล้วนนำส่งวังจื๋อที่เมืองหลวง วังจื๋อเห็นก็จะทราบเองว่าต้องทำอย่างไร"

เฉียนซันเอ๋อร์เอ่ยเสียงรวนเร "ใต้เท้า ฝีมือของลู่หลิงซีเหนือกว่าข้ามากนัก หากเขาไม่อยู่ใครจะคุ้มกันใต้เท้าเล่า เกิดเจ้าลูกเต่าเจิงเผยกับอู๋จงสองตัวนั้นระรานถึงประตูขึ้นมา ข้าเกรงว่าจะต้านไม่อยู่..."

ถังฟั่นยืดเอวบิดขี้เกียจ ยิ้มกล่าวไม่สะทกสะท้าน "ไม่อยู่ก็ยิ่งดี หากพวกเจ้าอยู่ ข้าจะใกล้ชิดคนงามได้อย่างไร"

เฉียนซันเอ๋อร์ตะลึงตาค้าง อึดใจใหญ่ผ่านไปก็พลันโพล่ง "แล้ว...แล้วผู้บังคับการสุยจะทำอย่างไร"

"..."

"..."

"...รีบยกของแล้วออกไปเดี๋ยวนี้เลย"

"...ขะ...ขอรับ"

ลู่หลิงซีกลับมาอย่างรวดเร็ว พอฟังเฉียนซันเอ๋อร์พูด เขาพลันคัดค้าน

"ไม่ได้ พี่ถัง! ตอนนี้ท่านตัดสินใจเด็ดขาดจะงัดข้อกับเฉินหลวนแล้ว เกิดเขาจนตรอกขึ้นมาแล้วทำร้ายท่านจะทำอย่างไร"

ถังฟั่นบอก "นี่ก็คือสาเหตุที่ข้าให้พวกเจ้าไปขอความช่วยเหลือจากองครักษ์เสื้อแพร เจ้าให้พวกเขาส่งคนสองคน ไม่ สี่คนมาที่นี่ สองคนรั้งอยู่ข้างกายข้า ส่วนอีกสองไปอารักขาหูเหวินเจ่า เขาจะได้ไม่ต้องอกสั่นขวัญแขวนทุกวัน"

ลู่หลิงซียังใคร่กล่าวอันใด ถังฟั่นโบกมือห้าม "อี๋ชิง เรื่องนี้สำคัญมาก ของมีค่าเหล่านี้แม้มิใช่หลักฐานสำคัญที่สุด แต่เมื่อมีของเหล่านี้ฝ่าบาทจะยิ่งเชื่อถือในคำพูดของข้า ข้าต้องอยู่ที่นี่เพื่อสืบหาสมุดบัญชีรับจ่ายเสบียงของเฉินหลวนต่อไป เรื่องเข้าเมืองหลวงต้องขอไหว้วานเจ้าแล้ว เจ้าและซันเอ๋อร์ต้องนำของและฎีกาส่งให้ถึงมือวังจื๋อหรือไหวเอินให้ได้"

เวลานี้เขาไม่อยากออกห่างจากถังฟั่นสักนิด แต่ภาระใหญ่หลวงกดทับลงมา ลู่หลิงซีไม่มีอันใดให้พูดอีก ได้แต่เงียบงัน

ถังฟั่นตบไหล่เขาพลางกล่าวเสียงละมุน "เอาเถอะ เลิกเอาแต่ใจเสียที เจ้าเป็นถึงบัณฑิตซิ่วไฉ ไฉนกลับทำตัวเป็นเด็กน้อยไปได้"

ลู่หลิงซีกลับย้อน "ข้าไม่ใช่เด็กน้อยสักหน่อย"

"ได้ๆๆ เจ้าไม่ใช่เด็กน้อย" ถังฟั่นหัวเราะ "ซันเอ๋อร์แม้สัตย์ซื่อแต่ฝีมืออ่อนด้อย หนำซ้ำเจ้าสนิทกับไหวเอิน ย่อมหาวิธีเข้าพบเขาด้วยตนเองได้แน่ เรื่องนี้อย่างไรก็ต้องมอบให้เจ้า หากทุกอย่างราบรื่น พวกเราพบกันคราวหน้าก็คือที่เมืองหลวงแล้ว"

ลู่หลิงซีกัดฟัน "ข้าจะรีบนำส่งให้ไหวเอินโดยเร็วที่สุด จากนั้นกลับมาหาท่าน"

จบคำก็หมุนตัวออกไป กระทั่งบอกลาก็ลืมแล้ว

ยังว่ามิใช่เด็กน้อยอีก? ถังฟั่นคิดอย่างอ่อนใจ

ลูกไม้ของเฉินหลวนผุดขึ้นไม่หยุดยั้ง เริ่มจากจับมือกับหยางจี้เล่นละครตบตาราชสำนัก ต่อมาก็พาถังฟั่นไปดูสถานที่ซึ่งอุปโลกน์ขึ้นมา และกำนัลด้วยตั๋วเงินหนึ่งหมื่นตำลึง จากนั้นส่งเงินทองมาให้ในนามของสมาคมพ่อค้า

แม้แต่คนของสำนักบูรพาก็ร่วมวงด้วย หากอุดมการณ์ของถังฟั่นอ่อนแอกว่านี้สักนิด ไม่แน่ว่าเวลานี้อาจโอนอ่อนผ่อนตามไปแล้ว คงไม่เสียเวลากระทำเรื่องที่กินแรงพรรค์นี้ให้เหนื่อยเปล่า

แต่นึกถึงผู้ประสบภัยเหล่านั้นเมื่อใด ถังฟั่นยังคงยืนกรานในความคิดเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

ขอเพียงโค่นเฉินหลวนได้ ราษฎรที่อยู่นอกเมืองพวกนั้นจึงจะได้รับการดูแลอย่างเหมาะสม และยังสามารถเป็นบทเรียนตักเตือนผู้มาทีหลังเลี่ยงมิให้เกิดเหตุการณ์เช่นนี้อีกในภายหน้า

หลังลู่หลิงซีและเฉียนซันเอ๋อร์จากไป ถังฟั่นค่อยรู้สึกถึงความอ่อนเพลียจากการอดนอนทั้งคืน เขาคร้านจะผลัดเสื้อผ้าจึงขึ้นเตียงล้มตัวนอนทั้งอย่างนั้น ไม่ถึงครู่ก็เข้าสู่นิทรารมณ์ ไม่รับรู้เรื่องภายนอก

ถังฟั่นลืมตาตื่นอีกครั้งเพราะเสียงเคาะประตู ตามด้วยเสียงไถ่ถามของสตรี

"ด้านในมีคนอยู่หรือไม่"

ขนตากระพือไหว ถังฟั่นลืมตาช้าๆ สติยังไม่ตื่นดี

นี่คือ...?

คนข้างนอกส่งเสียงอีกครั้ง "ใต้เท้าถัง ท่านอยู่ด้านในหรือไม่"

ถังฟั่นตอบอืมคำหนึ่ง ขยี้ศีรษะกอดผ้าห่มลุกขึ้นนั่ง "เป็นแม่นางเซียวรึ"

"เป็นข้าเอง"

"มีธุระหรือไม่"

"ข้านำมื้อดึกมาให้ท่าน"

ถังฟั่นสดับคำ 'มื้อดึก' พลันชะเง้อมองนอกหน้าต่าง ยามนี้ค่อยพบว่าท้องฟ้ามืดสนิทแล้ว

ตอนแรกเขาจะบอกว่าเรื่องเช่นนี้ให้เฉียนซันเอ๋อร์ทำก็ได้ แต่คิดอีกทีเฉียนซันเอ๋อร์กับลู่หลิงซีถูกเขาใช้ออกไปข้างนอกแล้ว ย่อมไม่เห็นแม้เงา

ที่สั่งให้ไปหาองครักษ์เสื้อแพรไม่รู้หามาได้แล้วหรือไม่ ถังฟั่นนึกในใจ พลางลงจากเตียง

"แม่นางเซียวรอสักครู่ ข้าใส่เสื้อผ้าก่อน"

"เจ้าค่ะ" เซียวอู่รับคำเสียงหวาน

อึดใจถัดมา ถังฟั่นแต่งกายเรียบร้อย "เชิญ"

เซียวอู่ผลักประตูเข้ามา

ถังฟั่นยามนี้ค่อยเห็นนางประคองถาดซึ่งมีอาหารวางอยู่ คล้ายว่าจะหนักพอสมควร นางยังอุตส่าห์ยืนถืออยู่ข้างนอกเป็นนานสองนานโดยไม่บ่นสักคำ

เขารับถาดไว้ "ลำบากแม่นางแล้ว เจ้าไม่ต้องนำมาส่งเองก็ได้ ที่นี่มีเด็กรับใช้"

เซียวอู่ระบายยิ้มบางๆ "ไม่เป็นไรเจ้าค่ะ เด็กรับใช้มีงานในบ้านให้ทำ ข้ากลับว่างอยู่คนเดียว ใต้เท้ามีเรื่องอันใดสามารถเรียกใช้ได้เต็มที่"

นางเปิดฝาโถตุ๋น กลิ่นหอมของน้ำแกงไก่ลอยแตะจมูก ข้างๆ ยังมีข้าวสวยอีกชามและผัดผักจานเล็ก น่ากินไม่มีใดเกิน

หากเป็นเมื่อก่อนถังฟั่นคงเริ่มสวาปามไปแล้ว แต่ตอนนี้ต่อให้ท้องเริ่มร้องประท้วง เขากลับยังไม่หวั่นไหว เพียงจ้องมองเซียวอู่นิ่งๆ คล้ายมีหมื่นถ้อยพันวจีใคร่จะเอ่ย แต่ไม่ทราบควรเริ่มต้นเช่นไร

ภายใต้สายตาเช่นนี้ ตุ๊กตาหิมะก็ยังละลาย ประสาอะไรกับมนุษย์ตัวเป็นๆ เช่นเซียวอู่

พวงแก้มนางระเรื่อขึ้นช้าๆ ศีรษะค่อยๆ ก้มต่ำ เผยต้นคอด้านหลังอันเนียนขาวใต้ปกเสื้อออกมา

บรรยากาศในห้องเริ่มระอุและคลุมเครือ

ทันใดนั้นเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้นอีกครั้ง

โดนคนขัดจังหวะ ถังฟั่นไม่สบอารมณ์นัก "ใคร!"

สุ้มเสียงห้าวทุ้มดังขึ้นที่ด้านนอก "ใต้เท้า ข้าน้อยได้รับคำสั่งจากนายกองพันเซวียหน่วยทหารซูโจว รุดมาอารักขาใต้เท้าขอรับ"

เซียวอู่คล้ายตื่นตัวจากบรรยากาศที่ผิดแผกนี้เช่นกัน สีหน้ากลับแดงซ่านกว่าเดิม

ถังฟั่นฉุนจัด ร้องสั่งเสียงห้วน "รอรับคำสั่งอยู่ด้านนอก!" แล้วหันมาเอ่ยเสียงอ่อนโยนกับเซียวอู่ "ไยมีข้าวแค่ชามเดียว แล้วของเจ้าเล่า"

เซียวอู่ก้มหน้าเอียงอาย "ข้าน้อยกินแล้ว ใต้เท้ารีบกินเถอะ"

ถังฟั่นผงกศีรษะ ชื่นชมกิริยาขวยอายของคนงามอยู่ครู่หนึ่ง ยามนี้ค่อยถอนสายตากลับมาอย่างอาวรณ์ หยิบช้อนขึ้นมาตักน้ำแกงไก่คำหนึ่งเตรียมส่งเข้าปาก

ช้อนเพิ่งจ่อริมฝีปาก เขาพลันหยุดค้าง "ข้าพลันนึกถึงเรื่องที่สำคัญมากเรื่องหนึ่งขึ้นมา"

เซียวอู่เผยสีหน้างุนงง

"ในน้ำแกงนี้มิได้เจือปนสิ่งใดกระมัง" ถังฟั่นอมยิ้ม "อย่างเช่นสารหนู อูโถว* หรือมั่นถัวหลัว** อะไรพวกนี้"

เซียวอู่ตะลึงมองเขา "ใต้เท้า ท่านกำลังกล่าวอันใด ข้าฟังไม่เข้าใจ"

เสียงเคาะประตูอันน่ารำคาญใจดังขึ้นอีกรอบ

ถังฟั่นยิ้มละไมให้เซียวอู่ "เช่นนั้นรบกวนแม่นางสักเรื่องหนึ่ง"

"ใต้เท้าเชิญกล่าว"

ถังฟั่นยื่นมือไปรั้งอีกฝ่ายเข้าสู่อ้อมอก

ตามหลังเสียงอุทานเบาหวิวของเซียวอู่ บานประตูก็เปิดผลัวะจากด้านนอก

บุรุษร่างสูงใหญ่สวมชุดนายกองขั้นเจ็ดองครักษ์เสื้อแพรยืนตระหง่านอยู่นอกประตู

หากจะต้องกล่าวให้ได้ว่าเขามีเอกลักษณ์เด่นชัดอันใด นั่นก็คืออีกฝ่ายถูกหนวดเคราบดบังไปครึ่งหน้า

ทว่าดวงตาทั้งคู่ของเขากลับแวววับ คนยืนผงาดอยู่ตรงนั้น แล้วยังแผ่รัศมีอันจับตา สง่างามเหนือผู้คน

เสียดายถังฟั่นไม่เชี่ยวชาญวิชายุทธ์ หากลู่หลิงซีอยู่ตรงนี้คงทราบว่า

---

* อูโถว หรือโหราเดือยไก่ เป็นไม้ล้มลุก รากมีพิษ

** มั่นถัวหลัว หรือต้นลำโพงม่วง เป็นพืชในวงศ์ Solanaceae ทุกส่วนของพืชชนิดนี้มีพิษในระดับอันตราย

อีกฝ่ายคือยอดฝีมือผู้หนึ่ง

บุรุษผู้นั้นประสานมือกล่าวกับถังฟั่นที่โอบกอดคนงามอยู่ "ข้าน้อยตี๋หาน นายกององครักษ์เสื้อแพรประจำหน่วยทหารอำเภออู๋เซี่ยน คารวะใต้เท้าถัง"

ถังฟั่นขมวดคิ้ว "ใครส่งเจ้ามา"

ตี๋หานตอบ "ข้าน้อยได้รับคำสั่งจากนายกองพันเซวียหน่วยทหารซูโจว รุดมาอารักขาใต้เท้าโดยเฉพาะ"

ถังฟั่นตีหน้าเข้มขรึม "นายกองพันเซวียให้เจ้ามาคุ้มกันข้า เจ้ากลับบุกเข้ามาโดยไม่ได้รับอนุญาต มีเจตนาใด"

ตี๋หานก้มหน้าต่ำ "ข้าน้อยสำนึกผิดแล้ว ข้าน้อยเพียงเห็นใต้เท้าไม่ตอบรับจึงบุกเข้ามาด้วยความร้อนใจ เกรงใต้เท้าจะเกิดเหตุร้าย"

ถังฟั่นเอ่ยเสียงเย็น "คงมิใช่นายกองตี๋รู้สึกว่าอารักขาข้าเป็นการดูแคลนความสามารถของเจ้ากระมัง หากเป็นเช่นนั้นจริง ข้าสามารถบอกกับนายกองพันเซวียให้เขาเปลี่ยนคนอื่นมาแทนได้"

ตี๋หานได้ฟังพลันคุกเข่า "ข้าน้อยสำนึกผิดแล้ว ใต้เท้าโปรดอย่าไล่ข้าน้อยไป นายกองพันเซวียกำชับนักหนาให้ข้าน้อยเชื่อฟังวาจาของใต้เท้าทุกประการ เป็นข้าน้อยมุทะลุ ใต้เท้าโปรดอภัย"

ถังฟั่นจ้องเขาอยู่นาน ค่อยกล่าว "ข้ามิใช่บอกให้นายกองพันเซวียจัดส่งมาสองคนหรอกหรือ ไฉนมีเจ้าคนเดียว"

ตี๋หานกล่าว "อาจเพราะนายกองพันเซวียเห็นว่าข้าน้อยฝีมือไม่ต่ำทราม จึงคิดว่าคนเดียวก็เพียงพอ"

ถังฟั่นหัวเราะฉุนๆ "ช่างไม่รู้จักถ่อมตนจริงๆ!"

ตี๋หานกลับตอบหน้าตาเฉย "ขอบคุณใต้เท้าที่ชมเชย ข้าน้อยมิบังอาจน้อมรับ"

สาวงามล่มเมืองอย่างเซียวอู่นั่งอยู่ตรงนั้น เขากลับชำเลืองแวบเดียวเมื่อเข้าประตูมา จากนั้นเส้นสายตาก็ไม่เคยหยุดลงบนร่างของนางอีกเลย

ถังฟั่นกล่าว "ในเมื่อนายกองพันเซวียให้เจ้าเชื่อฟังคำสั่งข้าทุกประการเช่นนั้นตอนนี้ข้าจะให้เจ้าทำเรื่องหนึ่ง"

"ใต้เท้าเชิญสั่ง"

"ออกไป" ถังฟั่นบอก

ในที่สุดตี๋หานก็ผงะแล้ว

ถังฟั่นทวนซ้ำอีกรอบ "ตอนนี้ข้าสั่งให้เจ้าออกไป ปิดประตู อย่ารบกวนพวกเรา ได้ยินหรือไม่"

"...ขอรับ" ตี๋หานรับคำ

เขาถอยออกไปเงียบๆ

ถังฟั่นเพิ่งจะคลายมือจากเอวของเซียวอู่ บานประตูก็ถูกผลักเปิดพร้อมกับใบหน้าที่ตอแยไม่เลิกของตี๋หานปรากฏขึ้นอีกครั้ง "ใต้เท้า ข้าน้อยรักษาการณ์อยู่ด้านนอก หากท่านมีคำสั่งใด เพียงเรียกคำหนึ่งก็ใช้ได้"

ถังฟั่นโมโหจนแผดเสียงก้อง "ออกไป!!"

ในห้องคืนสู่ความสงบอีกครั้ง

ถังฟั่นปล่อยมือจากนาง "เป็นที่ขบขันของแม่นางเซียวแล้ว"

เซียวอู่ก้มหน้า กระดากอายจนพูดไม่ออก ได้แต่พึมพำเตือนเขา "ใต้เท้า อาหารเย็นหมดแล้ว เดี๋ยวข้าไปทำใหม่แล้วส่งมาอีกชุดหนึ่ง"

ถังฟั่นเอ่ยเสียงหวาน "ไม่จำเป็นต้องเร่งร้อนกิน ข้ามีบางถ้อยคำอยากพูดกับแม่นางเซียว"

ศีรษะของเซียวอู่ยิ่งโน้มต่ำ มือบิดชายเสื้อไปมาอย่างเงียบงัน

หลังสัมผัสอันใกล้ชิดเมื่อครู่ กลิ่นอายคลุมเครือระหว่างทั้งสองยิ่งมายิ่งรุนแรง บุคคลเฉกเช่นถังฟั่น หากมิใช่มีใจต่อสตรีนางหนึ่งแท้จริงก็ไม่มีทางจับมือถือแขนอีกฝ่ายเป็นอันขาด

คุณชายผู้งามสง่าเช่นนี้เปิดเผยความในใจสองครั้งสามครา บนโลกนี้จะมีสตรีกี่นางที่ไม่หวั่นไหวเล่า

ดังคาด ได้ยินถังฟั่นเอ่ยถาม "ไม่ทราบแม่นางเซียวมีพันธะสมรสหรือไม่"

ความนัยของคำถามนี้ร้ายแรงนัก ใบหน้าของเซียวอู่ยิ่งแดงจัด ไม่ทราบควรตอบเช่นไรดี

นางพลันนึกขึ้นได้เรื่องหนึ่งจึงเงยหน้าถาม "ใต้เท้า ท่าน...เมื่อครู่

ไฉนเข้าใจว่าข้าวางยาพิษในอาหาร"

ถังฟั่นยิ้มละอายกับนาง "พวกเราเจอกันสองครั้งก่อนหน้านี้ออกจะประจวบเหมาะเกินไป ข้านึกว่าเจ้าคือคนที่ผู้อื่นส่งมา จึงมีเจตนาเลียบเคียง"

เซียวอู่กัดริมฝีปาก "เช่นนั้นตอนนี้เล่า"

ถังฟั่นบอกตามตรง "ตอนนี้ข้าก็ยังรู้สึกว่าบนตัวเจ้ามีจุดน่าสงสัยอยู่มาก แต่...กลับควบคุมจิตใจตนเองไม่ได้"

คำพูดแรกทำให้เซียวอู่หน้าเผือดสี คำพูดหลังกลับทำให้ผิวหน้านางเปลี่ยนจากเผือดสีเป็นแดงเรื่อ ตื่นตระหนกพลันปรีดิ์เปรม ร่างกายเกือบต้านรับไม่อยู่

เซียวอู่รวนเรอยู่อึดใจกว่าจะปลุกความกล้าขึ้นมาได้ "อันที่จริง... ข้าทราบว่าท่านกำลังคลางแคลงอันใด"

"หืม?"

เซียวอู่ก้มหน้า "กล่าวตามสัตย์ ความจริงข้ามิใช่กุลสตรีดีงามอันใด ก่อนหน้านี้ที่บอกว่ามาพึ่งพิงญาติก็เป็นเรื่องเท็จเช่นกัน บุตรสาวผู้ดีมีสกุลย่อมไม่มีทางประพฤติตัวเยี่ยงข้า ดึกดื่นค่ำคืนวิ่งมาหาบุรุษถึงห้อง"

ถังฟั่นกล่าวเสียงละมุน "เจ้าเต็มใจพูดก็พูด ไม่เต็มใจพูด ข้าก็ไม่ฝืนใจเจ้า"

"เป็นความจริง?" เซียวอู่เงยหน้าขวับ

"ย่อมเป็นความจริง"

หยดน้ำในดวงตาแพรวพราวเอ่อคลออยู่นาน สุดท้ายก็ร่วงริน

มิใช่สาวงามจะร่ำไห้ได้ชวนมองทุกนาง แต่คำ 'ดอกหลีฮวาแซมน้ำตา'* เมื่อนำมาใช้กับเซียวอู่กลับเหมาะเจาะไม่มีใดเกิน

นางถามถังฟั่น "ท่านเคยได้ยิน 'หยางโจวเลี้ยงม้าผอม' หรือไม่"

ถังฟั่นย่อมเคยได้ยินแน่นอน

'หยางโจวเลี้ยงม้าผอม' ก็คือการซื้อเด็กหญิงหน้าตาดีจากครอบครัวยากจนในราคาถูกแล้วนำมาฝึกฝน ทำให้เด็กหญิงเหล่านี้เชี่ยวชาญทั้ง

---

* ดอกหลีฮวาแซมน้ำตา คือคำเปรียบเปรยท่าทางการร้องไห้ของหยางกุ้ยเฟย ต่อมาใช้พรรณนาความงามเฉิดฉายของสตรี

พิณหมากอักษรภาพ รวมทั้งวิชามัดใจบุรุษบนเตียง ล้วนแต่ฉูดฉาดบาดอารมณ์ เช่นนี้จึงสามารถขายออกไปในราคาสูง บ้างก็เป็นดาวเด่นในหอคณิกา บ้างก็เป็นหญิงบำเรอของพวกผู้ดีมีเงิน เป็นที่นิยมแพร่หลายในแถบเจียงหนาน ถึงขนาดมีคนดำเนินกิจการด้านนี้อย่างเป็นล่ำเป็นสัน คล้ายกับพวกพ่อค้ามนุษย์

เห็นถังฟั่นพยักหน้า เซียวอู่จึงกล่าว "เดิมทีข้าก็เป็นม้าผอม ตอนอายุได้สิบสี่ถูกคนซื้อไปเป็นอนุให้กับคหบดีคนหนึ่ง ต่อมาคหบดีคนนั้นเสียชีวิต ภรรยาเอกของเขาเกลียดชังข้าจึงไล่ข้าออกมา นี่ก็คือสาเหตุที่ท่านได้เจอข้าที่นอกเมืองหยางโจว สิ่งที่ข้าร่ำเรียนตั้งแต่เล็กคือวิชาปรนนิบัติบุรุษ ข้าจึงไม่ต่างจากนกแก้วที่ถูกเลี้ยงในกรง ไม่เคยรู้มาก่อนว่าการออกมาหาเลี้ยงชีพตนถึงกับยากเย็นแสนเข็ญปานนั้น หากวันนั้นไม่ได้ใต้เท้าช่วยไว้ เกรงว่าข้าคง..." เซียวอู่ปาดน้ำตา ระบายยิ้มขมขื่น "ตอนนี้ท่านทราบแล้ว ข้า...ข้าไม่ควรบังเกิดความเพ้อฝันหลังจากพบท่านในคืนนั้น กระทั่งจงใจแต่งกายเป็นสาวน้อย ทั้งที่ความจริงข้าก็มิใช่สตรีดีงามอันใด..."

นางยิ่งเช็ด น้ำตายิ่งไหลพรั่งพรูไม่หยุด เซียวอู่หมดปัญญาพูดต่อ เพียงลุกพรวดขึ้นมา หมุนตัวผลุนผลันจะออกข้างนอก

ถังฟั่นฉุดมือนางไว้ รวบนางเข้าสู่อ้อมอกอีกรอบ กอดรัดแนบแน่น!

"อู่เอ๋อร์!"

คำเรียกนี้พอเข้าหู เรือนร่างอรชรของเซียวอู่พลันสั่นเบาๆ แล้วอ่อนระทวยกับอ้อมอกเขา

เสียงของถังฟั่นดังขึ้นเหนือศีรษะนาง "ข้าชมชอบเจ้าจริงๆ แวบแรกที่เห็นเจ้าก็ชอบแล้ว...ข้าไม่ถือสาฐานะของเจ้า ขอเพียงเจ้าเอ่ยว่ายินดีติดตามข้า ข้าจะพาเจ้ากลับเมืองหลวง แต่งเจ้าเข้าเรือน!"

เพิ่งขาดคำ เสียงเคาะประตูกลับดังขึ้นอีก

ตี๋หานส่งเสียงจากด้านนอก "ใต้เท้า ดึกมากแล้ว ท่านควรพักผ่อนได้แล้ว"

ถังฟั่นโกรธจัด ตวาดเสียงว่า "ไม่ต้องยุ่ง ให้เจ้ารออยู่ข้างนอกไม่ได้ยินรึ!" แล้วหันมากล่าวเสียงนุ่มกับเซียวอู่ "ทำให้เจ้าตกใจหรือไม่"

เซียวอู่ส่ายหน้าน้อยๆ

ด้านนอกเงียบลงอีกครั้ง

ทั้งคู่ยังอยู่ในท่วงท่าโอบกอด ถังฟั่นไม่มีทีท่าคลายวงแขน เซียวอู่ก็มิได้ดิ้นหนี นางเพียงเอ่ยเบาๆ "หัวใจของข้าน้อย...เหมือนกับใต้เท้า"

ถังฟั่นอุทานตื่นเต้น "อู่เอ๋อร์!"

เซียวอู่ชิงพูดขึ้นก่อนด้วยรอยยิ้มขมขื่น "แต่ข้ามิกล้าวาดหวังว่าใต้เท้าจะตบแต่งอย่างออกหน้าออกตา ฐานะเช่นข้านี้ขอเพียงได้อยู่ปรนนิบัติข้างกายท่านก็คือความสุขสุดยอดของข้าแล้ว"

แววตาถังฟั่นทอประกายอ่อนโยน "เจ้าวางใจเถอะ บิดามารดาข้าล้วนล่วงลับไปแล้ว พี่สาวก็เป็นคนใจคอกว้างขวาง นางไม่กีดกันพวกเราแน่"

เซียวอู่ส่ายหน้า "แต่ฐานะของข้าจะทำให้ท่านเป็นที่เยาะหยันในแวดวงขุนนาง ใต้เท้าไม่ต้องพูดอีกแล้ว ได้รู้ถึงจิตใจท่าน ข้า...ข้าก็ดีใจมากแล้วจริงๆ เจ้าค่ะ...ตั้งแต่เล็กไม่เคยมีใครจริงใจกับข้าสักคน และไม่เคยมีบุรุษคนใดพูดกับข้าว่าจะแต่งข้าเป็นภรรยา..."

ถังฟั่นผ่อนลมหายใจทีหนึ่ง ฝ่ามือลูบไล้เรือนผมนาง นานพักใหญ่ค่อยเอ่ย "อย่าพูดเรื่องหดหู่พวกนี้ดีกว่า ตอนนี้ข้ายังมีเรื่องสำคัญมากต้องทำ เฉินหลวนตบตาเบื้องบน เอาเสบียงสำหรับช่วยเหลือผู้ประสบภัยไปค้ากำไรเข้ากระเป๋าตนเอง ข้าต้องหาหลักฐานและฟ้องต่อราชสำนักให้ได้ เช่นนี้ข้าจึงสามารถพาเจ้ากลับเมืองหลวงได้เร็วขึ้น ดังนั้นระยะนี้ข้าอาจไม่มีเวลาดูแลเจ้า เจ้าก็อยู่ในบ้านพักรับรองไป พยายามอย่าออกข้างนอก เลี่ยงมิให้เฉินหลวนอับจนหนทางขึ้นมา แล้วจับเจ้ามาเป็นจุดอ่อนข่มขู่ข้า"

เซียวอู่เอ่ยเสียงวิตก "เช่นนั้นท่านจะมีอันตรายหรือไม่"

ถังฟั่นกุมมือนาง "ไม่หรอก ข้ากับองครักษ์เสื้อแพรสนิทกันพอสมควร ถึงให้พวกเขาส่งคนมาคุ้มกันข้า นั่นอย่างไร ข้างนอกก็ยืนอยู่คนหนึ่ง"

เซียวอู่หัวเราะพรืด แย้มยิ้มทั้งน้ำตา "ข้าว่าเขาเหมือนมาคุมท่านมากกว่า"

ถังฟั่นเผยสีหน้าจนใจ "องครักษ์เสื้อแพรชอบวางก้ามเช่นนี้เสมอ ข้าสนิทกับผู้บังคับบัญชาของพวกเขา พวกเขาย่อมพูดอะไรมากไม่ได้ ขอเพียงคุ้มครองข้าได้ ทนหงุดหงิดสองสามวันจะเป็นไรไป"

เซียวอู่พลอยหัวเราะไปกับคำพูดนี้

ถังฟั่นกล่าว "คืนวานไม่ได้นอนเลย เมื่อครู่ข้าก็งีบได้ไม่นาน ตอนนี้เริ่มเพลียแล้ว"

เซียวอูรีบกล่าว "เช่นนั้นข้าออกไปก่อน พรุ่งนี้ค่อยยกอาหารเช้ามาให้ท่าน"

ถังฟั่นยิ้มบอก "หากเจ้ายินดีอยู่เป็นเพื่อนข้า ข้าก็ไม่ถือสา"

เซียวอู่หน้าแดง เขินอายจนไม่ทราบจะตอบเช่นไร ได้แต่ยกถาดอาหารขึ้นแล้วก้มหน้าเดินออกไป

ถังฟั่นก็มิได้ไล่ตาม เพียงมองส่งนางจากไปด้วยสายตาอาวรณ์ แววตาหวานเยิ้มจนแทบจะหยดเป็นน้ำออกมา ถึงเซียวอู่หมุนตัวไม่แลมอง ยังคงสามารถรู้สึกได้ถึงสายตาร้อนเร่าด้านหลังตนเอง

คราวที่อยู่นอกเมืองหยางโจว แม้กล่าวโดยเคร่งครัด คนที่ช่วยนางคือลู่หลิงซี แต่ขอเพียงเป็นสตรีเยี่ยงเซียวอู่ คนที่นางเทิดทูนบูชาย่อมเป็นถังฟั่น

นางแอบชมชอบแต่แรกแล้ว เพียงไม่กล้าเปิดปากพูดออกมา ได้แต่ติดตามถึงซูโจวเงียบๆ และก็บังเอิญนักที่ได้รับความช่วยเหลือจากถังฟั่นอีกคราหนึ่ง

หรือจะเป็นวาสนาฟ้าลิขิตจริงๆ?

หากสามารถติดตามถังฟั่นกลับเมืองหลวง...

คิดถึงตรงนี้ดวงหน้าของเซียวอู่พลันแดงปลั่ง กระทั่งฝีเท้าก็พลอยเปะปะไปด้วย

รอจนเซียวอู่ปิดประตูเดินไกลออกไป ถังฟั่นค่อยยืดเอวบิดขี้เกียจ รอยยิ้มยังประดับบนหน้าไม่คลาย

"ตี๋หาน เจ้ายังอยู่ข้างนอกหรือไม่"

"อยู่ขอรับ" มีเสียงตอบจากด้านนอก

"เข้ามาเถอะ" ถังฟั่นบอก

ตี๋หานผลักประตูเข้ามา ได้ยินถังฟั่นเอ่ยขึ้น "ข้าเพลียนิดหน่อย เจ้าไปตักน้ำมาให้ข้าล้างเท้าที"

"..."

ถังฟั่นไม่ได้รับคำตอบจึงช้อนตาเล็กน้อย "อย่างไร ไม่เต็มใจ? เช่นนั้นข้าจะให้นายกองพันเซวียเปลี่ยนคนใหม่มา"

"ข้าน้อยจะไปเดี๋ยวนี้"

เขาหมุนตัวออกไป เพียงครู่ก็ยกอ่างน้ำเข้ามาอย่างรวดเร็ว วางไว้ใกล้เท้าถังฟั่น แล้วยื่นมือมาพับชายกางเกงให้ถังฟั่น

ถังฟั่นกระแอมคำหนึ่ง "ไม่ต้อง ข้าทำเองได้ เจ้านั่งเถอะ ข้ามีเรื่องไถ่ถาม"

ตี๋หานไม่สนใจการปฏิเสธของเขา ใบหน้าที่เต็มไปด้วยหนวดเคราทำให้มองอารมณ์ไม่ชัดเจน หากแต่น้ำเสียงกลับนอบน้อมจริงใจยิ่ง "ในเมื่อข้าน้อยติดตามใต้เท้า ย่อมสมควรรับใช้อย่างทั่วถึง ไม่อย่างนั้นหากใต้เท้าไปฟ้องนายกองพันเซวีย ข้าน้อยจะโดนตำหนิ ใต้เท้าโปรดให้โอกาสข้าน้อยสักครั้งเถอะ"

ไม่รอถังฟั่นปฏิเสธเขาก็พับชายกางเกงของถังฟั่นขึ้นมา สองมือแตะน้ำเล็กน้อยแล้วตบบนหลังเท้าเบาๆ กระทั่งอีกฝ่ายชินกับความอุ่นร้อนของน้ำค่อยยกทั้งเท้าวางในอ่าง

ถังฟั่นจะอย่างไรก็เป็นบุรุษ เท้าของเขาย่อมไม่อาจใช้คำว่าสวยงามมาพรรณนา แต่ความเรียวยาวและขาวผ่องไร้รอยกระดูกปูดโปนกลับเป็นความงามที่ลงตัวชนิดหนึ่ง

ขณะตี๋หานกอบกุมเท้าทั้งสองข้างนี้ยังสังเกตเห็นฝ่าเท้าเขามีไตแข็งบางๆ

ขุนนางฝ่ายบุ๋นออกประตูล้วนมีเกี้ยวหรือรถม้า โดยปกติก็เพียงเดินทางใกล้ๆ แล้วไตแข็งๆ มาจากที่ใด

ถังฟั่นคล้ายมองเห็นถึงความสงสัยของเขา เอ่ยเรื่อยเฉื่อยว่า "เจ้าลืมแล้วหรือ ก่อนสอบติดบัณฑิตเอกข้าเคยทัศนาจรทั้งเหนือใต้อยู่หลายปี เส้นทางที่ย่ำผ่านมากมายนับไม่หมด ส้นเท้าหยาบหนาก็เป็นเรื่องปกติ"

ตี๋หานก้มหน้าล้างเท้าให้เขา "ใต้เท้าอาจจำผิดแล้ว ท่านไม่เคยเอ่ยเรื่องนี้กับข้าน้อย จะเรียกว่าข้าน้อยลืมได้อย่างไร"

ถังฟั่นตอบอ้อคำหนึ่ง "สงสัยข้าคงสับสนระหว่างเจ้ากับคนอื่นกระมัง ว่าแต่เมื่อครู่เจ้าผลุนผลันเข้ามาโดยไม่ได้รับอนุญาตหลายครั้ง รู้หรือไม่ว่า

มีโทษสถานใด"

ตี๋หานกล่าว "ข้าน้อยเพียงวิตกว่าใต้เท้าจะมีภัย"

"ข้าว่าเจ้ายลโฉมหญิงงามจนลืมตัวมากกว่า อยากจะเข้ามาดูให้มากหน่อยกระมัง" ถังฟั่นหัวเราะ

ตี๋หานอึ้งไปอึดใจ "ใต้เท้า สตรีนางนั้นมีภูมิหลังซับซ้อน มิใช่ชนชั้นสามัญทั่วไป"

ถังฟั่นส่ายหน้า "ข้าบอกเจ้าก็ได้ ข้าต้องตานางเข้าแล้ว ไม่ช้าก็จะตบแต่งนาง เจ้าอย่าได้ทุ่มเทใจให้นางจะดีกว่า เพราะข้าไม่มีวันยั้งมือไว้ไมตรี ...โอ๊ย! ไยเจ้าบีบแรงนัก เท้าข้าจะหักแล้ว"

ตี๋หานคลายมือ เห็นบนนั้นปรากฏรอยแดงจริงๆ จึงยื่นมือช่วยนวดให้ "...ข้าน้อยมิได้เจตนา"

ถังฟั่นหดเท้ากลับมา หยิบผ้ามาเช็ดเองพลางโบกมือไปมาราวกับไล่แมลงวัน "เอาล่ะๆ เจ้าออกไปได้ อย่ารบกวนการนอนของข้า"

ยังพูดไม่จบก็ถูกคนผลักจนหงายหลังโครมไปบนเตียง

ถังฟั่นโกรธเกรี้ยว "นี่เจ้าจะทำอะไร"

สองฝ่ายตาสบตา ปลายจมูกแทบชนกัน ประชิดจนสัมผัสได้ถึงลมหายใจอุ่นๆ ที่พ่นออกมา

ตี๋หานเอ่ยเนิบๆ "ข้าน้อยล่วงเกินแล้ว"

แม้กล่าวเช่นนั้น หากคนกลับยังคงไม่มีทีท่าจะลุกขึ้น

ตี๋หานจ้องเขาเขม็งขณะกล่าวชัดถ้อยชัดคำ "สตรีนางนั้นมีจิตคิดไม่ซื่อ ใต้เท้าอย่าได้หลงกลนาง"

ถังฟั่นหัวเราะ "ก็แค่หญิงบำเรอคนหนึ่งของเฉินหลวน"

ตี๋หานถึงกับสะอึก "ท่านทราบ?"

ถังฟั่นเอ่ยเรื่อยเฉื่อย "เจ้านึกว่าข้ามีแค่แหล่งข่าวที่ได้จากพวกเจ้าองครักษ์เสื้อแพรก็กล้าบุกมาหยางโจวโดยไม่รู้อะไรเลยอย่างนั้นหรือ เช่นนั้นออกจะดูแคลนข้าเกินไปแล้ว"

"ท่านทราบได้อย่างไร"

"แล้วเจ้าจะทับข้าถึงเมื่อใด"

"...ขออภัย"

ตี๋หานจ้องมองถังฟั่นนิ่งลึกแวบหนึ่งค่อยยอมลุกขึ้น

ถังฟั่นแค่นเสียงฮึ พยักพเยิดคาง "ไป ยกน้ำล้างเท้าออกไป ข้าจะนอนแล้ว"

"ใต้เท้าโปรดไขข้อข้องใจให้ข้าน้อยด้วย"

ถังฟั่นแปลกใจ "เจ้ากำลังขอร้องข้า?"

ตี๋หานเอ่ยนอบน้อม "ขอรับ ข้าน้อยขอร้องใต้เท้า ได้โปรดไขข้อข้องใจให้ข้าน้อยด้วย"

ถังฟั่นเบิกบานยิ่ง "เห็นแก่ความนอบน้อมจริงใจของเจ้า ข้าจะเมตตาเฉลยปริศนาให้เจ้าฟัง ตั้งแต่ครั้งที่สองที่บังเอิญเจอนางบนถนนในเมืองซูโจว ข้าก็คลางแคลงในตัวนางแล้ว"

ประสบกับสายตาคาใจของตี๋หาน ถังฟั่นจึงแจงว่า "รู้เขารู้เรา หยั่งเป้าหมายของศัตรู จึงสามารถร้อยศึกไม่ปราชัย ก่อนออกจากเมืองหลวงข้าให้วังจื๋อช่วยสืบประวัติของหูเหวินเจ่า เฉินหลวน และหยางจี้ สำหรับเฉินหลวนวังจื๋อได้ย้ำกับข้าเป็นพิเศษอยู่เรื่องหนึ่งนั่นคือเขามีอนุที่งามมากคนหนึ่งซึ่งไม่ค่อยมีใครเคยเห็น ทว่าขอเพียงพบหน้า ไม่มีผู้ใดไม่หวั่นไหวในความงามของนาง และอนุของเขาคนนี้ก็ได้มาจาก 'หยางโจวเลี้ยงม้าผอม'

ใต้หล้านี้มีสตรีรูปโฉมงดงามอยู่ไม่น้อย แต่ระดับสะท้านขวัญสะเทือนวิญญาณเฉกเช่นเซียวอู่กลับมีไม่มาก อาจไม่ถึงขั้นหนึ่งในหมื่น อย่างน้อยก็ต้องหนึ่งในพัน และข้าก็มิใช่ปีศาจราคะที่ไม่เคยผ่านโลก นี่อยู่ดีๆ ก็มีสตรีเลอโฉมงามล่มเมืองคนหนึ่งโผล่ขึ้นมาที่นอกเมืองหยางโจว ข้ามีหรือจะไม่สะกิดใจ อีกอย่างเมื่อครู่เจ้าบอกเองว่านางมีประวัติไม่ธรรมดา เฉินหลวนทั้งส่งเงินส่งสตรีให้ข้า หากสาวงามคนนี้มิใช่คนที่เขาให้ความสำคัญเกรงว่าเขาคงไม่วางใจกระมัง ดังนั้นเซียวอู่คนนี้แปดเก้าส่วนก็คืออนุคนโปรดของเฉินหลวนนั่นเอง"

ตี๋หานผงกศีรษะ "ดังนั้นใต้เท้าจึงใช้แผนซ้อนแผน หมายให้นางหลงใหล

ในความงามของใต้เท้า จากเล่นละครกลายเป็นเรื่องจริง?"

หากตอนนี้ในปากถังฟั่นอมน้ำอยู่ เช่นนั้นเขาต้องพ่นพรวดออกมาแน่ "ข้าไม่มีความงาม และที่ข้าอยากให้หลงใหลก็มิใช่นาง"

ตี๋หานไม่เข้าใจ

ถังฟั่นถอนใจ "ฟังว่าอนุของเฉินหลวนคนนี้สะคราญโฉม เฉลียวฉลาดแตกฉานตำรา ปฏิภาณเป็นเลิศ ดังนั้นเฉินหลวนจึงโปรดปรานนางเป็นพิเศษถึงขั้นสร้างคฤหาสน์ให้นางโดยเฉพาะ สตรีเช่นนี้เขายอมหักใจให้มาสำแดงแผนหญิงงามต่อข้า ถือได้ว่าให้เกียรติข้าพอสมควร! รอให้ข้าหลับนอนกับเซียวอู่เรียบร้อย เกรงว่าคงสมปรารถนาของฝ่ายตรงข้ามแล้ว กระโดดลงแม่น้ำเหลืองก็ชำระไม่หมด! ดีไม่ดีภายใต้แผนหญิงงาม แม้แต่อุดมการณ์ของข้าอาจหมดไปด้วย สุดท้ายก็ต้องจับมือกับเฉินหลวน กลายเป็นเบี้ยตัวหนึ่งของพวกเขา" พูดไปพูดมาตัวเขาเองก็นึกขัน "แต่ถึงตอนนั้นข้ากับเฉินหลวนหลับนอนกับสตรีนางเดียวกัน ก็ไม่รู้เฉินหลวนจะแสลงใจบ้างหรือไม่ หรือจะยกหญิงงามให้ข้าเสียเลย"

เห็นเขายิ่งพูดยิ่งเลอะเทอะ ตี๋หานสุดจะทน "ความหมายของใต้เท้าท่านอยากให้เฉินหลวนเข้าใจว่าท่านหลงกลเขาแล้ว?"

ถังฟั่นส่ายหน้า เผยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ "ข้าจะให้เฉินหลวนเข้าใจว่าหลังจากเซียวอู่มาอยู่ข้างกายข้าก็เริ่มมีใจให้ข้าทีละน้อย ถึงขนาดมีทีท่าจะหักหลังเขา"

ตี๋หานทำหน้าตระหนก

ถังฟั่นหัวเราะ "พวกนั้นสามารถใช้แผนหญิงงาม หรือข้าไม่อาจใช้แผนซ้อนกล? เซียวอู่ได้รับความสำคัญจากเฉินหลวน ทั้งยังถูกเขาส่งออกมาทำงานเช่นนี้ได้ แสดงว่านางล่วงรู้เรื่องราวของเฉินหลวนไม่น้อย ดีไม่ดีอาจรู้ที่ซ่อนของสมุดบัญชีรับจ่ายเสบียงด้วย ถ้าเฉินหลวนคิดว่านางทรยศตนหันมาอยู่ฝ่ายข้า เจ้าว่าเขาจะกระทำเรื่องใดออกมา"

ตี๋หานเปล่งเสียงเนิบๆ "สุนัขจนตรอกกระโดดข้ามกำแพง ฆ่าคนปิดปาก!"

ถังฟั่นผงกศีรษะ "มิผิด ถึงเวลานั้นต่อให้เซียวอู่ไม่มีจิตคิดหักหลัง เฉินหลวน ก็ต้องถูกเขาบีบจนยอมมาอยู่ฝ่ายข้า"

แผนซ้อนกลอันน่าระทึก!

เดินอุบายในอุบาย ดึงไส้ศึกเป็นพวก ฝ่ายตนไม่สูญเสีย

ตี๋หานเลิกคิ้วสูงมาก สีหน้าที่ซ่อนอยู่ใต้หนวดเครายากจะคาดเดา ทว่าจากแววตาที่ทอประกายแปลกๆ ของเขา เห็นชัดว่าชื่นชมในแผนอุบายของถังฟั่นเต็มสิบส่วน

ถังฟั่นใช้เท้าเปล่าดันอ่างน้ำไปทางเขา "นิทานก็ฟังจบแล้วยังไม่รีบไป ข้าจะนอนแล้วเจ้าได้ยินหรือไม่"

ตี๋หานก้มตัวยกอ่างน้ำอย่างจนใจ "ใต้เท้าเชิญพักผ่อน ข้าน้อยจะอยู่ยามด้านนอก"

พริบตาที่เขากำลังจะปิดประตู เสียงหยอกเย้าของถังฟั่นพลันลอยมา "คราวหน้าถ้าจะปลอมตัว อย่าลืมไปกราบหลี่จื่อหลงเป็นอาจารย์ ร่ำเรียนวิชาสักนิดก่อนก็ดีนะ ก่วงชวน"

"..."

รุ่งอรุณถัดมา ถังฟั่นเดินออกจากห้องด้วยอารมณ์แจ่มใส เห็นเซียวอู่นั่งอยู่ด้านนอก ส่งยิ้มมาให้เขา

บนโต๊ะด้านข้างมีของว่างนานาชนิดวางอยู่ หน้าตากระจุ๋มกระจิ๋มน่ารักเป็นที่สุด

ตี๋หานที่ควรเฝ้าอยู่นอกห้องกลับไม่รู้ไปอยู่ที่ใด

ถังฟั่นยิ้มทัก "อู่เอ๋อร์ เจ้าไฉนตื่นเช้านัก"

เซียวอู่ปิดปากหัวเราะ "ไม่เช้าแล้ว นี่สายมากแล้วเจ้าค่ะ เดิมทีข้าเตรียมอาหารเอาไว้ แต่เห็นใต้เท้ายังไม่ตื่นจึงทำใหม่อีกรอบ"

ถังฟั่นกล่าวเสียงซึ้งใจ "อู่เอ๋อร์ ไยต้องลงมือเอง ที่นี่มีพ่อครัวอยู่แล้ว"

เซียวอู่หน้าแดง "ใต้เท้ามีน้ำใจไมตรี ข้า...ข้าก็อยากตอบแทนด้วยน้ำใสใจจริง"

ถังฟั่นลอบถอนใจ สตรีนางนี้เล่นละครแนบเนียนจริงๆ รูปโฉมสวยสะคราญ

ปานนี้ ซ้ำยังเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราว มิน่าเฉินหลวนจึงรักใคร่โปรดปราน ถึงกับสร้างเรือนทองซ่อนพธู

แผนหญิงงามยังต้องแบ่งระดับด้วย ถึงกับใช้โฉมงามที่เฉิดฉายปานนี้มาทำแผนการต่ำทราม เห็นชัดว่าเฉินหลวนให้ความสำคัญกับถังฟั่นไม่น้อยทีเดียว

ถังฟั่นรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่ง

เพียงเสียดาย ความมุ่งมาดปรารถนาของฝ่ายตรงข้ามถูกลิขิตให้ต้องผิดหวังแน่แล้ว

เซียวอู่เห็นถังฟั่นจ้องตนตาไม่กะพริบ พวงแก้มผะผ่าวขึ้นมา เปล่งเสียงเบาๆ แกมอายว่า "ใต้เท้า..."

ถังฟั่นตื่นจากภวังค์ แย้มยิ้มนั่งลง เอื้อมมือหยิบหมั่นโถวสีทองลูกเล็กใส่ปาก

คืนวานไม่กินมื้อดึกที่เซียวอู่ทำด้วยเกรงว่านางจะฉวยโอกาสใส่ยาปลุกกำหนัดให้ตนกิน แล้วสร้างสถานการณ์ข้าวสารกลายเป็นข้าวสุกสาดน้ำโคลนสกปรกใส่ตน

ตอนนี้กลางวันแสกๆ เซียวอู่แม้อยากทำ หากก็ทราบว่ามิใช่เวลาที่เหมาะสม

"ในนี้มีไส้ด้วย?" ถังฟั่นถามอย่างแปลกใจ

"เป็นอิงเถา*" เซียวอู่ยิ้มถาม "อร่อยหรือไม่"

ถังฟั่นพยักหน้า "อร่อย อร่อยที่สุด ฝีมือดีกว่าน้องสาวข้าเสียอีก หากเจ้าตามข้ากลับเมืองหลวง วันหน้าข้าก็มีลาภปากทุกวันแล้ว"

เซียวอู่ระบายยิ้ม ก้มหน้าลงไปคล้ายกระดากอายสุดแสน

ถังฟั่นกุมมือนาง "อู่เอ๋อร์ เหนือศีรษะเจ้าไม่มีสีสันเสียเลย วันนี้ข้าพาเจ้าไปเลือกซื้อเครื่องประดับในเมืองดีกว่า"

เซียวอู่งุนงง "ท่านมิต้องไปสืบเรื่องเฉินหลวนหรือ"

ถังฟั่นผุดยิ้มซ่อนนัย "บอกเจ้าก็ได้ ความจริงข้าเสาะพบหลักฐานสำคัญ

---

* อิงเถา หมายถึงเชอรี่

ที่จะโค่นเขาได้แล้ว"

เซียวอู่อุทานดังอา "หลักฐานอันใด"

ถังฟั่นกลับเปลี่ยนเรื่อง "เลิกพูดเรื่องน่าเบื่อพวกนี้เถอะ พูดไปเจ้าก็ไม่สนุก เดี๋ยวกินอาหารเช้าเสร็จข้าจะพาเจ้าออกไปเที่ยว คราวก่อนเฉินหลวนส่งเงินให้ข้าหนึ่งหมื่นตำลึง ข้ายังไม่ได้แตะต้องเลย เอามาซื้อเครื่องประดับผมให้เจ้าได้หลายชุดทีเดียว"

เซียวอู่ตกอกตกใจ "ตะ...แต่ท่านรับเงินของเฉินหลวนแล้ว ยังจะ... ยังจะฟ้องร้องเขา?"

ถังฟั่นไม่ยี่หระสักนิด "เจ้ามึนงงแล้วกระมัง นี่เรียกว่าดำกินดำ*!"

"..."

* ดำกินดำ หมายถึงการใช้วิธีการที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายมาจัดการฝ่ายตรงข้าม

บทที่ 37

เหล่าจ้าวคือพลทหารนายหนึ่งซึ่งมีหน้าที่เฝ้ายามหน้าบ้านพักรับรอง

สำหรับเขา การหักเหลี่ยมเฉือนคมของผู้ตรวจการกับนายอำเภอ การฉ้อราษฎร์บังหลวงอันใดเหล่านี้ ล้วนไม่เกี่ยวข้องกับเขาทั้งสิ้น

ชนชั้นผู้น้อยก็สมควรมีวิถีชีวิตของชนชั้นผู้น้อย ขอเพียงหลังเลิกงานสามารถซดสุราร้อนๆ สักถ้วย มีภรรยาอุ่นเตียงให้สักคน สนทนาฮาเฮกับเหล่าสหาย เท่านี้ก็พอใจแล้ว

แต่ชนชั้นผู้น้อยก็มีเรื่องซุบซิบของชนชั้นผู้น้อย

อย่างเช่นเหล่าจ้าวกับบรรดาสหายที่อยู่เวรในบ้านพักรับรอง หลายวันนี้ต่างใคร่รู้เป็นพิเศษเกี่ยวกับโฉมสะคราญที่ผู้ตรวจการถังพากลับมา และมิใช่ครั้งเดียวที่แอบคาดเดาฐานะของสตรีผู้เลอโฉมคนนั้น

บ้างก็ว่าโฉมงามนั้นเป็นอนุในบ้านของใต้เท้าถัง เพราะทนความริษยาของภรรยาเอกไม่ได้ ครั้นเห็นใต้เท้าถังเดินทางลงใต้จึงขอติดตามมาด้วย

บ้างก็ว่าโฉมงามเป็นของขวัญที่ขุนนางอื่นกำนัลให้กับผู้ตรวจการถัง ใต้เท้าถังตกหลุมรักตั้งแต่แรกเห็น ถึงขนาดไม่ยอมห่างแม้ครู่ ต้องให้นางอยู่ข้างกายตลอดเวลา

บ้างก็ว่าความจริงโฉมสะคราญท่านนั้นเป็นคุณหนูตระกูลผู้ดี หลังจากผู้ตรวจการถังต้องตาเข้าก็ฉุดคร่าเอาตัวมา ผู้ตรวจการถังรับคำสั่งมาทำคดีคราวนี้เพื่อสืบสาวเรื่องภัยอดอยากปีที่แล้วของอำเภออู๋เจียง ผลสุดท้ายเมื่อมาถึง

กลับลุ่มหลงในอิสตรี งานการไม่ใส่ใจ ดูท่าคงเป็นขุนนางขี้ฉ้อคนหนึ่งเช่นกัน

วาจาซุบซิบลุกลามไปทั่วบ้านพักอย่างรวดเร็ว หนำซ้ำยังมีแนวโน้มกระจายออกสู่ภายนอก

แต่ไม่ว่าเนื้อความจะพิสดารพันลึกปานใด กลับมีอยู่สองจุดที่เป็นที่ยอมรับของเหล่าจ้าวและสหาย

หนึ่งคือโฉมงามนั้นสวยสะคราญแท้จริง งามจนสะท้านขวัญสะเทือนวิญญาณ แทบจะดูดเอาจิตวิญญาณของผู้คนไปแล้ว

เมืองซูโจวและหังโจวมีสาวงามดาษดื่น พวกเหล่าจ้าวเป็นชาวซูโจวโดยกำเนิด ย่อมผ่านโลกมาโชกโชน ไม่เหมือนพวกชาวนาบ้านนอก แต่โฉมสะคราญข้างกายถังฟั่นคนนี้ช่างงามล้ำงามเลิศจนสุดจะเปรียบปานจริงๆ ทว่าด้วยมิแตกฉานในถ้อยคำวรรณศิลป์ พวกเหล่าจ้าวจึงนึกไม่ออกว่าจะพรรณนาถึงความงามของนางอย่างไร

ครั้งแรกที่ได้ยล พวกเขาได้แต่ปากอ้าตาค้างมองดูถังฟั่นพาโฉมสะคราญที่หอมฟุ้งเข้ามาในบ้านพักรับรอง ต่อมายังอดนึกขันตนเองไม่ได้ที่เสียกิริยาในตอนนั้น แต่เมื่อพวกเขาเห็นใต้เท้าถังในยามอยู่กับโฉมงามก็มีท่าทีไม่ต่างจากพวกเขานัก ทุกคนค่อยรู้สึกถึงความสมดุลทางใจ ด้วยเพราะมิใช่พวกเขาไม่เคยผ่านโลก แต่โฉมสะคราญช่างงามเกินไปจริงๆ

บุปผาที่สวยสดงดงามยิ่งดอกนี้ถูกถังฟั่นเด็ดดมเสียแล้ว ไม่อาจไม่กล่าวว่าทุกคนล้วนอิจฉาตาร้อนแทบตาย

ยังมีจุดที่สองซึ่งเป็นที่ยอมรับกันทั่ว นั่นก็คือผู้ตรวจการถังพะเน้าพะนอโฉมสะคราญนางนี้มาก ขาดเพียงมิได้ผูกคนไว้กับเอว พาไปทุกแห่งทุกหนทุกที่ทุกเวลาเท่านั้น

ระหว่างหลายวันที่เหล่าจ้าวเข้าเวร เมื่อใดก็ตามที่ผู้ตรวจการถังออกนอกบ้านพัก ไม่ว่าไปที่ใด ทำธุระอันใด ล้วนพาอีกฝ่ายไปด้วยตลอด ถึงขนาดลือกันว่าแม้แต่ไปเยี่ยมคารวะใต้เท้าเจ้าเมืองก็ยังพาสตรีนางนั้นเข้าจวนไปด้วยกัน ไม่กลัวเป็นที่ครหาสักนิด ชวนให้ผู้คนตะลึงจนพูดไม่ออก

ทว่านี่ก็มิอาจตำหนิ โฉมงามเช่นนี้ หากเปลี่ยนเป็นพวกเขา แม้แต่ชีวิต

ก็ยินดีสละให้ ใต้เท้าทั้งหลายก็คนเหมือนกัน นี่มีอันใดน่าแปลกใจเล่า

ชัดเจนยิ่งว่าเมื่อถึงวันที่ผู้ตรวจการถังกลับเมืองหลวงจะต้องพาโฉมสะคราญกลับไปด้วยแน่นอน และหากภรรยาเอกของผู้ตรวจการถังมิใช่แม่เสือ ต่อไปโฉมสะคราญนางนี้ต้องครองอำนาจสูงสุดในเรือนผู้ตรวจการถังอย่างไม่ต้องสงสัย

แต่จะว่าไปสตรีเลอโฉมที่งามหยาดเยิ้มปานนี้ ไม่อยู่ในตำหนักในของจักรพรรดิ กลับให้ผู้ตรวจการขั้นสี่คนหนึ่งถือครอง ก็ไม่ทราบผู้ตรวจการถังจะสามารถรักษาไว้ได้หรือไม่

ไม่ว่าเบื้องนอกพายุฝนโหมกระหน่ำจนฟ้าสะเทือนปานใด ถังฟั่นเพียงฟังแต่ไม่นำพา ยังคงพาเซียวอู่เข้าๆ ออกๆ บ้านพักตามปกติ

แม้ขณะออกข้างนอกถังฟั่นเอาหมวกผ้าโปร่งคลุมหน้าให้เซียวอู่ด้วยความรอบคอบแล้ว แต่ทรวดทรงองค์เอวอันอ่อนช้อยบอบบางนั้นจะสามารถหลอกลวงผู้ใดได้เล่า เพียงไม่กี่วันคนกว่าครึ่งอำเภออู๋เซี่ยนก็ล่วงรู้กันทั่วว่าข้างกายถังฟั่นมีหญิงงามที่เลอโฉมล่มเมืองคนหนึ่ง กินอยู่หลับนอนตะลอนเที่ยวกับเขาตลอดเวลา

ขอเพียงเป็นบุรุษ ไม่มีใครไม่ทอดถอนใจกับวาสนานารีของถังฟั่น

ทว่าสำหรับเซียวอู่แล้วกลับเป็นอีกความรู้สึกหนึ่ง

นางหาทราบไม่ว่าถังฟั่นล่วงรู้ฐานะของนางแล้วจึงยังทำตามคำสั่งของเฉินหลวน พยายามทุกวิถีทางให้ได้อยู่ข้างกายถังฟั่น และทำลายชื่อเสียงของเขาให้ย่อยยับ มาตรว่าทั้งสองมิได้มีสัมพันธ์ลึกซึ้ง หากก็ต้องทำให้คนนอกรู้สึกว่าเซียวอู่เป็นของรักของหวงของถังฟั่นให้ได้

บัดนี้แผนการกำลังย่างสู่เป้าหมาย ถังฟั่นลุ่มหลงนางจนถอนตัวไม่ขึ้น แต่เซียวอู่กลับไม่ดีใจสักนิด

เพราะถึงแม้ถังฟั่นลุ่มหลงนางมาก แต่กลับรักษามารยาทจรรยา นอกจากโอบๆ กอดๆ และสัมผัสมือ ความสัมพันธ์ของทั้งคู่กลับไม่คืบหน้าแม้ก้าว

แต่นี่ไม่นับเป็นอันใด บัณฑิตผู้ถือดีเซียวอู่เจอะเจอมานักต่อนัก เฉกเช่นถังฟั่นก็ใช่ว่าไม่เคยเห็น สิ่งที่ทำให้เซียวอู่ว้าวุ่นใจกลับเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ถังฟั่นเวลานี้ชมชอบนางถึงขั้นห่างนางไม่ได้แม้ชั่วครู่ ไม่เพียงออกจากบ้านพักต้องพาไป กระทั่งนางไปปลดทุกข์กลับมาก็จะเห็นถังฟั่นชะเง้อหาตนด้วยสีหน้ากระวนกระวาย ปากยังครวญคร่ำ 'อู่เอ๋อร์ เจ้าหายไปที่ใดแล้ว ไม่เห็นหน้าเจ้า ข้าทำอะไรไม่ได้เลย'

เซียวอู่เดิมทีก็ชอบบุคลิกงามสง่าและหน้าตาคมคายของถังฟั่น แต่คลุกคลีนานเข้าพบว่าใต้หนังหน้าของบุรุษผู้นี้กลับมีนิสัยเอื่อยเฉื่อย นางถูกตอแยบ่อยเข้าก็พานหมดอารมณ์ ไหนเลยยังชมชอบต่อไปได้

หนึ่งเดียวที่พอประโลมใจคือถังฟั่นกระทำสิ่งใดล้วนไม่ปิดบังนาง รวมทั้งเรื่องงาน

ดังนั้นหลายวันนี้เซียวอู่ไม่เพียงรู้ว่าหูเหวินเจ่าเจ้าเมืองซูโจวหันมาเข้าพวกกับถังฟั่นแล้ว ยังรู้อีกว่าภูผาลูกใหญ่เบื้องหลังถังฟั่นความจริงก็คือวังจื๋อ อดีตผู้บัญชาการสำนักประจิม ขันทีข้างพระวรกายโอรสสวรรค์ ถังฟั่นยังบอกนางด้วยว่าเงินทองของมีค่าที่สมาคมพ่อค้าซูโจวส่งมาให้นั้น เขาก็ได้นำส่งถึงวังกงกงที่เมืองหลวงแล้ว

แต่ที่สร้างความรำคาญใจต่อเซียวอู่ก็คือการที่ถังฟั่นเกาะนางไม่ปล่อย ทำให้องครักษ์เสื้อแพรข้างกายเขาคนนั้นยิ่งจับจ้องตาไม่กะพริบ นับแต่เข้ามาอยู่ในบ้านพักรับรอง นางก็หาโอกาสออกไปส่งข่าวให้ทางเฉินหลวนไม่ได้เลย

มีเพียงครั้งเดียว นางฉวยโอกาสที่ถังฟั่นพานางออกข้างนอกส่งต่อข่าวสารตอนอยู่ในร้านค้าแห่งหนึ่ง แต่สุดท้ายก็เงียบหายเหมือนก้อนหินจมทะเล ปราศจากการตอบรับจากเฉินหลวนโดยสิ้นเชิง

เซียวอู่เริ่มร้อนรนขึ้นมาแล้ว

นางมิได้หวั่นว่าตนเองจะลุล่วงภารกิจที่เฉินหลวนมอบหมายให้ไม่ได้ แต่วิตกว่าเฉินหลวนจะเชื่อข่าวลือที่แพร่กระจายไปทั่วแล้วคิดว่าตนมีใจให้ถังฟั่น จากนั้นจะทรยศเขา

เฉินหลวนเป็นคนขี้ระแวงปานใดและโหดเหี้ยมอำมหิตเพียงใด ไม่มีใครรู้ดีไปกว่านาง

แค่ดูจากผู้ประสบภัยนอกกำแพงเมืองที่ลดจำนวนลงทุกวันก็ทราบแล้ว

เพื่อผลประโยชน์เฉินหลวนยังกล้าตบตากระทั่งจักรพรรดิและขุนนางผู้แทนราชสำนัก ประสาอันใดกับนางซึ่งเป็นแค่สตรีธรรมดาคนหนึ่ง

ต่อให้สะคราญโฉมปานใด สำหรับบุรุษแล้ว ความแตกต่างก็แค่ของเล่นที่โยนทิ้งได้ทุกเมื่อ หรือไม่ก็ของเล่นที่ราคาสูงสักหน่อยเท่านั้นเอง

จิตใจของนางไม่เป็นสุข แม้แต่ถังฟั่นยังสังเกตเห็น นึกว่านางล้มป่วยแล้ว ไม่เพียงยกน้ำแกงส่งยาด้วยตนเอง ยังเฝ้าอยู่ข้างเตียงไม่ยอมไปที่ใด

หากเปลี่ยนเป็นสตรีอื่น พบพานบุรุษที่ทุ่มเทเอาใจใส่เช่นนี้เกรงว่าคงซาบซึ้งตราตรึงไปนานแล้ว แต่นางหาได้เป็นเช่นนั้น

ถังฟั่นยิ่งดีต่อนางเท่าใด นางกลับยิ่งหวั่นวิตกว่าเฉินหลวนจะคลางแคลงในความซื่อสัตย์ของนาง

เห็นสีหน้าซูบเซียวเพราะอดนอนของนาง ความห่วงหาอาทรของถังฟั่นยิ่งสุดจะรำพัน

"อู่เอ๋อร์ เจ้าเป็นอะไรกันแน่ ใช่มีเรื่องทุกข์ใจหรือไม่ เจ้าบอกข้า ถึงข้ามิใช่ขุนนางเมืองซูโจว แต่หากเจ้ามีเรื่องยุ่งยากอันใดข้ายังคงช่วยคลี่คลายได้ เจ้าเป็นเช่นนี้ต่อไปหัวใจข้าต้องรวดร้าวเจียนตายแล้ว"

สีหน้าของเขาจริงใจไร้แสร้ง บวกกับเซียวอู่มีเรื่องหนักอึ้งในใจจึงไม่รู้สึกผิดปกติ ตรงข้ามกลับเอาแต่ครุ่นคิดวิธีปลีกตัวจากถังฟั่นเพื่อออกไปส่งข่าว

เซียวอู่ฝืนยิ้ม "ใต้เท้า ข้ารู้สึกแน่นหน้าอก อยากนอนสักครู่"

ถังฟั่นแตะหน้าผากนาง จับปอยผมบนหน้าผากไปทัดไว้หลังหูพลางเอ่ยเสียงนุ่มนวล "เช่นนั้นข้าอยู่เป็นเพื่อนเจ้า"

ไม่-ต้อง-ให้-ท่าน-อยู่-เป็น-เพื่อน!

เซียวอู่แทบเค้นคำเหล่านี้ลอดไรฟันออกมา ดีที่ยังมีสติ คำพูดมาถึงริมฝีปากก็กลืนกลับลงไปประหนึ่งกล้ำกลืนโลหิตก็มิปาน

จังหวะนั้นเสียงเคาะประตูดังขึ้น

ถังฟั่นลุกขึ้นไปเปิดประตู กลับเห็นเด็กรับใช้ประคองชามยาเข้ามาพลางบอกน้ำเสียงกระตือรือร้น "ใต้เท้า ยาที่ท่านสั่งเพิ่งต้มเสร็จขอรับ"

"เจ้าวางลงเถอะ" ถังฟั่นพยักหน้ากับเด็กรับใช้ในบ้านพักรับรอง เขาย่อมไม่อ่อนโยนเหมือนที่ปฏิบัติต่อเซียวอู่

"อู่เอ๋อร์ ดื่มยาก่อน นี่เป็นยาที่ช่วยให้ใจสงบ ดื่มแล้วเจ้าจะได้หลับ ตื่นมาก็ไม่เป็นไรแล้ว" ถังฟั่นยกชามยา พยุงนางอย่างเบามือ

ด้วยฐานะขุนนางขั้นสี่เช่นเขา สามารถกระทำถึงระดับนี้ นับว่าไม่ง่ายจริงๆ

เปลี่ยนเป็นสตรีอื่นคงวาบหวามใจไม่คลาย แต่เสียดายที่เซียวอู่ไม่อยู่ในอารมณ์นั้นสักนิด

"ข้าดื่มเองก็ได้" เซียวอู่รับชามยามา ก้มหน้าจะดื่ม

ถังฟั่นกลับพลันโพล่ง "เดี๋ยวก่อน"

เขายกชามยาในมือเซียวอู่กลับมา กิริยาค่อนข้างรุนแรง ส่งผลให้ยาน้ำกระฉอกใส่มือของทั้งคู่เล็กน้อย

ถังฟั่นตะโกน "ตี๋หาน! ตี๋หานอยู่หรือไม่!"

"ข้าน้อยอยู่นี่" เสียงขานรับดังจากข้างนอก

"เจ้าไปจูงสุนัขมาตัวหนึ่ง ไม่ก็อุ้มแมวมาตัวหนึ่งก็ได้" ถังฟั่นสั่ง

ตี๋หานไม่ถามมากความ "ขอรับ"

ความสนใจของเซียวอู่ถูกเขาเบี่ยงเบนจนได้ "นี่ท่านจะ..."

"ข้ารู้สึกยานี้มีกลิ่นแปลกๆ" ถังฟั่นบอก

เซียวอู่ตะลึงลาน

"อีกอย่าง เด็กรับใช้ที่ส่งยาเข้ามาคนนั้นข้าไม่คุ้นหน้าชอบกล หลังจากเขาเข้ามามิได้ชำเลืองเจ้าเหมือนคนอื่นๆ นี่ถือว่าผิดปกติมาก"

ตอนแรกเซียวอู่ใคร่จะล้อเขาว่าเรื่องเล็กทำเป็นเรื่องใหญ่ แต่ไม่ทราบฉุกคิดอันใดขึ้นมา จู่ๆ สีหน้าก็ขาวเผือด

ไม่ช้าตี๋หานก็อุ้มลูกสุนัขตัวหนึ่งเข้ามา หลังถังฟั่นพยักพเยิด เขาก็หยิบยาน้ำชามนั้นกรอกใส่ปากลูกสุนัข

ปรากฏว่าไม่ถึงครู่ลูกสุนัขก็ร้องโหยหวน ดิ้นพราดอยู่ในอ้อมแขนของตี๋หานคล้ายเจ็บปวดแสนสาหัส พอตี๋หานคลายมือ ลูกสุนัขก็ร่วงลงพื้น

สี่ขาชักกระตุกแล้วแน่นิ่งไป

ถังฟั่นเดือดดาลใหญ่ "นี่มีคนต้องการลงมือต่อข้าชัดๆ! ไฉนไม่มาหาข้าโดยตรง กลับจะทำร้ายอู่เอ๋อร์!"

ตี๋หานตอบ "อาจเพราะฝ่ายตรงข้ามเห็นว่าถ้าแม่นางเซียวตายจะทำให้ใต้เท้าว้าวุ่นใจอย่างหนักกระทั่งเผยจุดอ่อนออกมา"

สองคนหนึ่งถามหนึ่งตอบ ถังฟั่นหมุนตัวกลับไป ขณะจะปลอบโยนเซียวอู่พลันพบว่าสีหน้านางขาวซีด อดสะดุ้งตกใจมิได้ รีบฉวยมือนางขึ้นมาพบว่าเย็นเฉียบไปหมด "อู่เอ๋อร์ เจ้าเป็นอะไรไป"

เซียวอู่ไม่ตอบคำ เรือนร่างอรชรสั่นสะท้านขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่ ถูกถังฟั่นรวบเข้าอ้อมอกก็ยังคงไม่พูดไม่จา

ถังฟั่นตบหลังนางเบาๆ ปลอบเสียงนุ่มนวล "ไม่เป็นไรแล้ว เจ้าไม่เป็นไรแล้ว"

ปลอบใจเซียวอู่อยู่นาน จวบจนนางนอนลงอีกครั้ง ถังฟั่นค่อยผละจากห้องนางกลับห้องตนเอง

เท้าหน้าเพิ่งเข้ามา เท้าหลังก็มีคนตามมาติดๆ

ถังฟั่นไม่ต้องหันมองก็รู้ว่าใคร น้ำเสียงติดฉุน "ท่านเข้าๆ ออกๆ เช่นนี้ คนอื่นไหนเลยจะเห็นท่านเป็นผู้ใต้บัญชาทั่วไป เช่นนี้อาจถูกจับได้โดยง่าย"

ตี๋หานกล่าว "เดิมทีข้าก็มิใช่ผู้ใต้บัญชาทั่วไป แต่เป็นองครักษ์ประจำตัว"

ไม่รู้ตั้งใจหรือไม่ เขาเน้นเสียงหนักๆ ที่คำว่า 'ประจำตัว' ลูกตาจ้องถังฟั่นเขม็ง

ถังฟั่นกำมือรองใต้ริมฝีปาก แสร้งไอคำหนึ่ง "หลายวันนี้วุ่นวายกับการดำเนินแผน ข้ายังไม่ทันได้ถามท่าน ด้วยฐานะของท่าน ไฉนออกจากเมืองหลวงมาหาข้าได้"

ตี๋หานกล่าว "ทางเจียงซีเกิดเรื่องนิดหน่อย ฝ่าบาทมีรับสั่งให้ข้าไปจัดการ ข้าจึงอ้อมมาที่ซูโจวแวะหาเจ้าเที่ยวหนึ่ง"

ถังฟั่นเอ็ดเสียงกึ่งดุ "อ้างงานหลวงตวงประโยชน์ใส่ตน"

รอยยิ้มสายหนึ่งซ่านขึ้นในดวงตาตี๋หาน "แล้วจะเป็นไรไป พวกเหยียนหลี่

ล่วงหน้าไปก่อนแล้ว ข้าแค่คิดถึงเจ้าจนทนไม่ไหวเท่านั้นเอง"

ถ้อยคำตรงทื่อปราศจากการเสริมแต่งคำนี้ที่ออกมาจากปากของอีกฝ่ายยังสัมฤทธิผลยิ่งกว่าแววตาอันหยาดเยิ้มของเซียวอู่ พริบตานั้นใบหน้างามสง่าของใต้เท้าถังแดงเรื่อขึ้นมา

ตี๋หานยื่นมือลูบหัวไหล่เขาเบาๆ แล้วไล่เรื่อยลงมา สุดท้ายหยุดอยู่ที่หลังมือของอีกฝ่าย

นิ้วมือยุกยิกอยู่ในอุ้งมือนั้น รู้สึกได้ชัดเจนว่ามือของอีกฝ่ายหดเกร็งทันใด

ทว่าตี๋หานว่องไวกว่า ไม่รอให้อีกฝ่ายแสดงท่าทีถัดไปก็กำเอาไว้แน่นๆ

ผิวสัมผัสผิว เขาพบว่าข้อนิ้วของถังฟั่นเรียวยาวสมส่วน ให้ความรู้สึกเดียวกับเมื่อครั้งสัมผัสเท้าเปลือยของอีกฝ่ายในวันนั้น

อย่างไม่ต้องสงสัย นี่คือมือที่มีไว้สำหรับสรรค์สร้างความเรียงอันยอดเยี่ยมคู่หนึ่ง

ถังฟั่นอดเขินมิได้ "เอาล่ะ เข้าเรื่องได้แล้ว"

แม้กล่าวเช่นนั้น กลับมิได้ดึงมือออก

ตี๋หานคล้ายทราบ ในด้านนี้อีกฝ่ายจะหน้าบางเป็นพิเศษ จึงมิได้หยอกแกล้งอีก เพียงแย้มยิ้ม "ตอนนี้เซียวอู่ต้องเข้าใจว่ายาพิษชามนั้นเป็นเฉินหลวนกำนัลแก่นาง"

ถังฟั่นสุ้มเสียงเคร่งขรึม "เซียวอู่เป็นสตรีที่รู้จักวางแผนให้ตนเอง ทั้งชาญฉลาดกว่าสตรีทั่วไป หลอกได้เฉพาะแค่ครานี้ คงหลอกนางไม่ได้ตลอดไป และยังไม่มีน้ำหนักพอจะทำให้นางตัดสินใจ พวกเราต้องทำให้นางกระจ่างสองประการ หนึ่งคือเฉินหลวนต้องถูกโค่น ไม่มีทางรอดพ้นเด็ดขาด สองคือตอนนี้เฉินหลวนเกิดความระแวงในตัวนางแล้ว ใคร่จะสังหารนางปิดปาก ต่อให้นางคำนึงถึงเฉินหลวนปานใด ผู้อื่นก็ยังคงไม่เห็นนางอยู่ในสายตา"

ตี๋หานกล่าว "เจ้ามีแผนอย่างไร"

ถังฟั่นผุดยิ้มมั่นใจเต็มเปี่ยม "คงต้องขอให้ท่านช่วยสักครั้ง จัดแสดงละครฉากหนึ่งให้นางปักใจเชื่อ"

"ได้ แต่ขอเจ้าอย่างเดียว"

"หืม?"

"อย่าโอบๆ กอดๆ นางอีก"

"..."

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)